

Молода Україна

ЖУРНАЛ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕМОКРАТИЧНОЇ МОЛОДІ

РІК ВИДАННЯ XXXIII.

ГРУДЕНЬ — 1983 — DECEMBER

Ч. 328

ISSN 0026-9042

НАШІ ПРЕДСТАВНИЦТВА:

В Канаді:

B. Yaremchenko,
28 Frontenac Rd.
London, Ontario

Leo Lupul
176 Oakdale Ave.
St. Catharines, Ont. L2P 2K9

Ihor J. Lysyk
885 Beaufort Ct.
Oshawa, Ont. L1G 7J7

T. Boyko
2582 Cornwall Dr.
Penticton, B.C.
Y2A 6X3

В США:

Головний представник
George Smyk
9559 Patton
Detroit, Mich., 48228

Iw. Ivahnenko,
72 Feather Bed In.
Hopewell, N. J. 08525

Leonid Jemetz,
2941 Amboy Road,
Warners, N. Y., 13164

W. Ponomarenko,
5802 Vandalia Ave. S. W.
Cleveland, Ohio, 44144

У зах. Німеччині:

Mychajlo Ihnatenko
2. Hamburg — Wandsbek,
Lesserstr. — 225
West Germany

В Англії:

A. Bondarenko
78 Kensington Park Rd.
London W. 11, — England

Австралія:

T. Myronenko
P. O. Box 302
Parramatta, N. S. W.
Australia 2150

МОЛОДА УКРАЇНА

Видає Центральний Комітет
Об'єднання Демократичної
Української Молоді.

Голова ЦК: **О. ПОШИВАНИК**

Редагує Колегія:

Л. Ліщина, С. Голубенко,
Ю. Криволап, В. Родак,
А. Лисий, О. Пошиваник,
Ю. Смик, О. Харченко,
Л. Павлюк

Адміністратор **Зіна Корець**

MOLODA UKRAINA

A Ukrainian Monthly Magazine
Published by the Central Committee
of the Ukrainian Canadian Youth
Association — ODUM

In USA — Association of American
Youth of Ukrainian Descent.

President: **A. Poszewanyk**

5240 N. Le Claire Ace.
Chicago, Ill. 60630, USA

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

Річна передплата

У США, у Канаді і в Україні	12.00 доларів
Ціна одного примірника: 1.25 дол.	
В Австралії	8.00 дол. (австрал.)
Ціна одного примірника: 90 центів	
В Англії і Німеччині	9.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 1.00 дол.	
В усіх інших країнах Європи	7.50 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 85 центів (амер.)	
В усіх країнах Південної Америки	7.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 65 центів (амер.)	

Зазначене число після прізвища передплатника означає останнє число журналу, за яке заплачено передплату.

За зміну адреси просимо присилати поштові значки або інтернаціональні купони (International coupon) на суму 25 канадійських центів.

Редакція не приймає матеріалів без підпису автора і застерігає за собою право скорочувати статті і правити мову; рукописів не повертає.

Статті підписані прізвищем або ініціалами автора не завжди відповідають поглядам редакції.

За зміст і мову оголошень редакція не відповідає.

Листування з редакцією та адміністрацією просимо слати:

MOLODA UKRAINA,

Box 40, Postal Station "M", Toronto, Ontario, Canada, M6S 4T2

На обкладинці: Пам'ятник бл. п. найпочеснішому о. Василю Липківському, митрополиту Київському і всієї України. Український Пантеон — осередок УПЦеркви в США, С. Баунд Брук, Н. Дж. Скульптор і архітектор пам'ятника маестро Петро Капшученко.

Олексій ШЕВЧЕНКО

РОКУ БОЖОГО 1983...

"Всім років тому це було лише бажання... Вісім років тому це була мрія, це був задум...", ось цими словами розпочав свою промову "Слово Об'єднання Демократичної Української Молоді" на Всенародному Прийнятті голова теперішнього проводу ОДУМ-у в США Андрій Шевченко. Як у відгомін д-р Юрій Криволап господар Прийняття у своєму слові "До історії Пам'ятника" говорить, "... ідея цього пам'ятника зродилася як вислід глибокої пошани до Великого Митрополита, який для частини української молоді своїми подвигами став символом не лише боротьби, але й збереження української духової і національної субстанції..." І тому "... Українська молодь зорганізована в лавах Об'єднання Демократичної Української Молоді на своєму 23-му Загальному З'їзді 28-30-го листопада 1975 р. вирішила перетворити в життя ідею побудови пам'ятника бл. п. митрополитові Василеві Липківському в Українському Пантеоні в осередку УПЦ в США в Бавнд Бруку, Н. Дж." І так восьмирічне зусилля Ділового Комітету у складі: Блаженніший Владика Мстислав Митрополит УПЦ в США — голова, д-р Юрій Криволап — в. о. голови, о. прот. Микола Галета — заступник голови, інж. Євген Кальман — секретар, інж. Олексій Шевченко — скарбник, інж. Петро Матула — голова мистецької комісії та члени — пані Валентина Кузьмич, інж. Валентин Кохно, проф. Михайло Смик і вже покійний проф. Василь Завітневич, увінчалася успіхом. В днях 22-23-го жовтня 1983 року в Українському Пантеоні відбулося всенациональне свято відкриття й посвячення пам'ятника національному героєві отцеві Василеві Липківському митрополитові Київському і всієї України...

В ПОШАНІ ВІДЙШОВШИМ...

Вечором 22-го жовтня, у модерній залі Дому Української Культури зібралося біля 400 осіб-

учасників першої фази святкування. Д-р Юрій Криволап, як господар цілої програми, після короткого вступу історичного характеру на тлі якого з'явилася постать Великого Митрополита, попросив усіх присутніх вшанувати пам'ять тих, які віддали життя своє за Віру Христову та святу Українську Автокефальну Православну Церкву. Під звуки бандур молодих бандуристів з ансамблю Гомін Степів були виголошені імена митрополитів, архієпископів, єпископів і священників, які були знищені московською владою у процесі відродження рідної української церкви... До болю стискалися груди, на очах, не в одного блиснули слози, а з уст мовчазливо злітали слова щирої молитви за всіх відійшовших і всіх тих, що сьогодні там "караються... але не каються..." Це була щира молитва за щирих людей...

Змістовно, ясно й правдиво д-р Юрій Криволап представив історію будови пам'ятника, підкреслюючи причини чому ОДУМ на своєму 23-му Загальному З'їзді в 1975 році вирішив перетворити в життя ідею побудови пам'ятника бл. п. митрополитові В. Липківському. Провід ОДУМ-у мав на увазі використати цю подію як засіб виховання молоді зорганізованої в рядах Об'єднання Демократичної Української Молоді і разом з тим пригадати, що вірні УПЦ є спадкоємцями світлих традицій відродження УАПЦ в 1921 році і що цей факт мусить служити явним аргументом в боротьбі тут проти намагань т. зв. Американської Православної Церкви як агента московської патріархії знищити обличчя автокефальних православних церков у Америці. Переглянувши пройдене можна з гордістю ствердити, що це дійсно була шляхетна ідея і що українці, перебуваючі поза межами України, цю ідею не лише зрозуміли, але й беззастережно підтримали. Без цього розуміння української громади пам'ятника ніколи не було б. За це все всім жертводавцям честь і слава!

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ ТА НОВИМ РОКОМ

сердечно вітаємо

Український народ на Батьківщині та у вільному світі, архиереїв українських церков, братні організації, всіх членів ОДУМ-у, Товариства Одумівських Приятелів, дописувачів, читачів і передплатників журналу "Молода Україна", симпатиків і прихильників ОДУМ-у та бажаємо всім радості, здоров'я і всього найкращого в праці й житті.

Головні Ради Старших Виховників ОДУМ-у в США, Канаді та Німеччині
Центральний Комітет ОДУМ-у
Редакція та Адміністрація журналу "Молода Україна"

ТРІУМФ СПАДЩИНИ...

Блаженніший митрополит Мстислав, голова Будівельного Комітету у своєму слові звернув увагу, що пам'ятник митрополитові В. Липківському є власністю усього українського народу. І ми це беззастережно підтримуємо. Воїстину, він є власністю цілого українського народу так як є Тарас Шевченко, Іван Франко, Симон Петлюра і всі ті які свою працю й життя віддали народові з якого вони вийшли.

Отець д-р Г. Удод, голова Президії Консисторії УГПЦ в Канаді, вітаючи від всіх епархій УПЦ Канади і особисто від Блаженнішого митрополита Андрія, підкреслив що спорудження пам'ятника це небуденне, велике діло і що вірні канадійської церкви ще більше включаються в акцію закінчення будови цього пам'ятника.

Крім коротких виступів у програмі були: головна доповідь і "Слово Об'єднання Демократичної Української Молоді".

Інж. Петро Матула, голова мистецької комісії Ділового Комітету виголосив глибоку змістом з, часами, до глибини душі, потрясаючими моментами періоду відродження Христової Української Церкви. "Побудова пам'ятника бл. п. митрополитові В. Липківському, говорив він, є пробом на поверхню нестримного, самородного джерела з потоком міцних, надхняючих і оздоровлюючих ідей і прикладів з історії визвольної боротьби України. Це є тріумф спадщини митрополита В. Липківського і його побратимів". Доповідач з

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ ЧИТАЙТЕ: Поезії — Б. Олександрів О. Шевченко — Року Божого 1983. Д-р Ю. Криволап — В світлі історії. В. Барка — Необхідність поезії. С. Кузьменко — Слово про книжку. В. Мішалов — Корифей кобзарського мистецтва. В. К. С. — В. Скоморохів. Четвертий кобзарський табір ОДУМ-у на оселі "Україна". Листи до редакції. Сторінка Юн. ОДУМ-у.

Слухайте радіопрограму ОДУМ-у

"МОЛОДА УКРАЇНА"

з радіовисильні

СНІН НА ХВИЛЯХ FM 101

в Торонто

КОЖНОЇ СУБОТИ

від 6:00 до 6:30 вечора

Керівництво:

Головна Виховна Рада Коша Старших
Виховників ОДУМ-у в Канаді.

науковою докладністю й умілістю представив тяжкий процес відродження української православної церкви з-під московського ярма. Та, не дивлячися на всі нечувано-жорстокі перешкоди і переслідування, українці перемогли, бо митрополит В. Липківський "крім рідної мови вчив народ любити й шанувати своє минуле." І тому, не пригадково промовець ставить питання: "Чому у наших церквах і школах не вчать про митрополита Липківського, про того велетня духа, того справжнього Мойсея українського народу..." Дорогоцінним доповненням доповіді було мистецьке читання уривків зі славних проповідей неперевершеного проповідника бл. п. митрополита В. Липківського. Це було дійсно мистецтво слова мгра Миколи Французенка, яке не лише доповнило доповідь, але й створило атмосферу насолоди учасникам вечора.

Андрій Шевченко, голова теперішнього проводу ОДУМ-у в США з запалом і молодечою енергією виголосив коротке слово молоді організованій в рядах ОДУМ-у, молоді задум якої після восьми років впертої, енергійної праці Комітету зреалізувався величчю могутнього пам'ятника. "Одумівська молодь, говорив промовець, вибирає своїх надхненників таких, які своєю душею і всім своїм єством є завжди з українською нацією". Між ними, на першому місці, Симон Васильович Петлюра і митрополит Василь Липківський. Бо, "... Симон Петлюра відродив українську державу у формі модерної демократії, а митрополит В. Липківський відродив рідну українську церкву у її найдемократичнішій формі... Ми йдемо в життя з їхнього духа печаттю!" "Ми схилиємо свої юні голови, продовжував він, перед маєстатом величчя Великого Митрополита... ми чолом б'ємо перед усім українським народом і з надхненням його творчості дивимося відверто й відважно в очі тим які зазіхають на душу українського народу на рідну українську церкву..."

Обидві доповіді, так само як і історичні нариси будови пам'ятника д-ра Ю. Криволапа, були на високому рівні своїм змістом, без жодного повторення. Це була вдумлива аналіза епохи коли відроджувалася Українська Автокефальна Православна Церква переплетена з динамікою молодого покоління.

БАНДУРОЮ І СЛОВОМ...

Мистецька частина логічно доповнювала програму вечора. Молодий ансамбль бандуристів Гомін Степів, під мистецьким керівництвом Юліяна Китастого зачаровував учасників вечора. Тут були глибоко релігійного характеру твори (Страшний Суд), тут співала Україна устами Леонтовича (Дударик), тут ридала Україна за своїм героєм, своїм провідником, лицарем С. Петлюрою (Дума про Петлюру), тут греміла відвага молодечої сили маршу І. Багряного (Нема тої сили). Вслухаючися в тонкість музичного виконання, солоспівів (Ю. Китастих, Ліля Опанащук, Оля Ходоба і Михайло Невмержицький), раз ніжних і знову грізних звуків бандури, пригадалася народня приказка — "а нашому роду немає переводу." Молоді бандуристи відважно

ступають кроками нашої славної Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка. Праця Кобзарської Школи вже дає надзвичайно багаті плоди. Нехай же ваша майбутність, молоді бандуристи, буде даліше процвітати як та китиця квітів яку ви одержали в заплату за ваше чудесне виконання. Ваше мистецьке відчуття було природнім виявом віддання пошани нашому національному героєві, ісповідникові митрополитові В. Липківському.

Ціла програма не була б виповнена якби не було включено деклямації про митрополита Липківського. Пані Лариса Качуровська з глибини своєї мистецької душі продеклямувала вірш о. протопресвітера Деміда Бурки "Пам'яті Митрополита Василя Липківського". Вона вміло й з надхненням відтворила бажання автора закарбувати постать Великого Митрополита, як слуги "Господа Христа і многострадальної Матері України".

УЧАСНИКИ ВСЕНАРОДНЬОГО ПРИЙНЯТТЯ

В цьому прийнятті взяли участь ті які своїми жертвами й своєю працею спричинилися до завершення великого діла. Це були, в першу чергу, жертводавці, починаючи від суми 5,500.00 дол. (Андрій Купко) і кінчаючи на сумі одного долара. Все це було по можливості і по ширості. На залі було багато представників від різних організацій разом з групою учасників З'їзду Об'єднання Православних Сестрицтв, який відбувався в днях 22-23-го жовтня 1983 р. З нагоди цього свята надійшло багато привітань від організацій і окремих осіб. Владика архієпископ Марко в своєму привіті пише: "... Честь усім Вам, зокрема Організації Демократичної Української Молоді, що під Вашим проводом і при Вашій участі здвинула цей величний пам'ятник Великому Митрополитові Мученикові за Божу Правду і за українську, з московської неволі визволену Церкву." Патріярх і Кардинал Йосиф Сліпий у своєму листі говорять:

"... Радію з глибини душі, що Великий Митрополит Мученик і Ісповідник Василь матиме на вільній землі свій пам'ятник для свідчення і науки перед своїми духовними дітьми і чужинцями у свобідному світі про нашу неволю, страдання і змагання за Христову правду на Сході Європи..." Між присутніми були скульптор і архітектор цілого пам'ятника маєстро Петро Капшученко, виконавчий архітектор Тарас Добуш, будівничий Володимир Безсонів, найактивніші збірщики пані Ольга Гурська — на сході і пані Параска Завертайло — на середньому заході і, в духовному єднанню, Михайло Лозовий з далекого заходу (Міннеаполіс) що з причини хвороби не зміг прибути, голова ЦК ОДУМ-у Олексій Пошиваник, Віктор Педенко від ОДУМ-у Канади, представники філій ОДУМ-у — Філадельфія, Трентон, Сомерсет, Нью-Йорк, Детройт, Чикаго, Міннеаполіс, віцепрезидент СКВУ Микола Плав'юк, д-р Анатолій Лисий який був головою ОДУМ-у коли було прийнято й затверджено ідею побудови пам'ятника, представники Сві-

ЗАКЛИК КОМІСІЇ ПРАВ ЛЮДИНИ — СКВУ У СПРАВІ ВІДЗНАЧУВАННЯ "ДНЯ СОЛІДАРНОСТІ З УКРАЇНСЬКИМИ ПОЛІТИЧНИМИ В'ЯЗНЯМИ В ССРС"

Від 1976 року політв'язні в ССРС відзначають ГОЛОДІВКОЮ кожного року 12 січня "День українського політичного в'язня".

Арешти, репресії, заслання, сім років тяжкої безстрашної боротьби членів Української Гельсінкської Групи, героїзм родини Січків, фізичні і моральні знущання над усіма, кому не страшна боротьба за права української людини і народу — це жорстока дійсність в Україні.

Згідно з постановою III-го Конгресу СКВУ, щоб день 12 січня щороку відзначувати як день солідарності з українськими політв'язнями в ССРС, Комісія Прав Людини СКВУ закликає українську діаспорну спільноту (організації та індивідуально) організувати масові акції висилання телеграм і листів до урядів країн поселення з домаганням інтервенювання в справі звільнення політв'язнів, членів Української Гельсінкської Групи та всіх борців за людські і національні права.

Українські молодіжні організації у Західному світі визнали день 12 січня днем солідарності й моральної підтримки українським політв'язням. У цьому дні треба провести голодівку, пояснити чужому довікллю причини і форми відзначування Дня Солідарності та організувати виховні акції серед молоді: голодівка, пояснювальна інформація в чужонаціональних середовищах, висилання протестних листів, збирання фондів на оборону ув'язнених.

Звертаємося до організаційної української спільноти вільного світу дати всесторонню підтримку нескореним борцям нашої поневоленої батьківщини.

тового Об'єднання Українських Жінок і багато інших достойних гостей... Перед закінченням програми вечора було прочитано низку присутніх осіб які там же зложили свої щедри пожертви на закінчення будови пам'ятника та на видання Пропам'ятної Книги, а також список осіб які, до цього часу, зложили понад 250.00 дол. і які одержать спеціальні грамоти. Між іншим, в Пропам'ятній Книзі будуть поміщені імена всіх, без винятку, жертводавців неважно яку суму зложено.

Це був вечір виповнений багатою і цікавою програмою.

САМ БОГ ПОСВЯЧУЄ...

Була дощова погода... Час-від-часу проходила фактична злива. Але це не стримало понад тисячі осіб, які прибули щоб бути учасниками великої

історичної події. Хтось, стоячи перед пам'ятником, звівши очі до постаті митрополита В. Липківського, без накриття під зливний дощ, святочно промовив, "... сам Бог псввячує пам'ятник нашому Ісповідникові і Мученикові за правдиву Христову Віру."

В 9-й год. ранку, 23-го жовтня 1983 року перед входом до Церкви-Пам'ятника представники Братства і Сестрицтва разом з юними одумівцями квітами вітали владик — Блаженнішого митрополита Мстислава, архієпископа Марка і єпископа Володимира. Після Святої Літургії було врочисто відправлено Літію за спокій душі бл. п. митрополита Василя і всіх Його побратимів які згинули мученицькою смертю в підвалах КГБ або на широких просторах проклятого Сибіру... Після 12-ї год. дня з Церкви-Пам'ятника святочним походом ішли вірні з корогвами й прапорами, а з другого боку маршувала колона одумівської молоді зі своїм прапором. Члени Комітету Побудови Пам'ятника Старші Виховники ОДУМ-у, не звертаючи на дощ, в одностроях з пошаною і гордістю допомагали Блаженнішому Митрополитові Мстиславові відслонювати пам'ятник. Накриття розкрилося і цим звершилося формальне відкриття пам'ятника. І так 23-го жовтня 1983 року під святочні виголоси єпископів, священників і хору, приблизно в 12:30 дня було dokonано акт освячення пам'ятника великому українському національному героєві бл. п. Василеві Липківському митрополитові Київському і Всієї України. Разом з небесними краплями спадала на пам'ятник свячена вода акту освячення... Не в одного з присутніх, разом з краплинами небесної води скапували сльози радості й гордості, що нарешті після більше як 50-ти років вся українська громада, без різниці поглядів, переконань і віровизнань стояла у стіп могутнього пам'ятника і неначе прислухалася до українського Золотоустого...

У МОЛИТОВНОМУ ОБЕДНАННІ...

Три години пізніше, на далекому заході США, в Лос Анджелос обидві українські православні парафії св. Володимира і св. Андрія відправляли спільну Службу Божу, молитовно об'єднуючися з подією яка сталася в Українському Пантеоні на клаптику української землі у вільному світі... Це об'єднання було вислідом глибокої пошани до митрополита Василя через настоятеля парафії св. Володимира отця Петра Маєвського, який мав тісні зв'язки з митрополитом Липківським і який весь час співпрацював з Будівельним Комітетом до останньої хвилини свого життя. Мрія отця Маєвського сповнилася, хоч на жаль йому недовелося бути безпосереднім учасником пам'ятника тому, слідами якого, він ішов усе своє життя.

Український Пантеон збагатився неоцінимим скарбом... Скарбом який втілюється в душах всіх українців — старших і молодших. Видвигнена ідея цього пам'ятника молоддю ОДУМ-у і пізніше затверджена реалізацією спорудження його в оселі УПЦ в Бавнд Бруку на 9-му Соборі УПЦ

Члени Ділового Комітету Побудови Пам'ятника св. п. митр. В. Липківському (від ОДУМ-у) після відкриття і посвячення пам'ятника в неділю 23 жовтня 1983 р. Осередок УПЦеркви в США, Саут Баунд Брук, Н. Дж. Зліва: Є. Кальман — секретар, д-р Ю. Криволап — вик. об. голови Комітету, О. Шевченко — скарбник, П. Матула — зв'язковий Комітету з скульпторами-будівничими.

Фото О. Пошиваника

у Філядельфії та активна участь в процесі будови всіх — проводу УПЦ в США, проводу ОДУМ-у і всіх українців, особливо жертводавців, стали доказом, що ми можемо і вміємо зрозуміти велич національного героя і навколо нього всі разом згуртуватися.

Ідея і реалізація спорудження цього пам'ятника "... викресала безсмертну віру відродження, ту глибоку віру яку носять мільйони в своїх душах огорнуті теплом і палахкотінням гарячих слів незрівняного проповідника отця Василя Липківського митрополита Київського і Всієї України".

Це пам'ятник в який вложено дух побожності й віри в свою рідну українську церкву. Це пам'ятник який допоможе нам у боротьбі за душу української людини. Це пам'ятник який буде світочем для майбутніх поколінь, як символ глибокої і чистої християнської віри. Це пам'ятник який допоможе нам об'єднатися в одну нерозривну національну цілість. Пам'ятник за який ми і майбутні покоління будуть горді.

д-р Юрій КРИВОЛАП

В СВІТЛІ ІСТОРІЇ...

Відкриття-Вступні Завваги на Загальногромадському Прийнятті в суботу 22-го жовтня 1983 року з нагоди Відкриття і Посвячення Пам'ятника бл. п. митр. В. Липківському в Українському Пантеоні, Саєт Бавнд Брук, Н. Дж.

У перших десятиліттях 20-го століття в історії України, з поміж багатьох світлих і сумних моментів, дві події заслужили на особливе відзначення. Обидві вони були епохальні! Обидві вони поклали тверді підвалини до дальшого дозрівання і перетворення нашого народу, з сірої етнічної маси, у творчий, державно-будуючий елемент, свідомий свого буття та місця серед інших вільних народів світу.

Перша з цих подій — це проголошення Актами 22-го Січня незалежності і соборності наших земель. Друга — це відновлення Першим Всеукраїнським Православним Церковним Собором в 1921 році незалежності (автокефалії) УПЦеркви від московської патріархії, куди її було продано за "срібняки" в 1686 році, та відновлення її єпископату на чолі з митрополитом Василем Липківським.

На втіху ворогам, а нам на смуток — український народ під тиском свого сусіда з півночі, не спромігся зберегти суверенності своєї молодій держави. Зате, будучи сильним у вірі у Господа нашого Ісуса Христа, він зумів не лише воскресити, але в умовах жорстокого переслідування безбожницькою владою подивугідно розвинути діяльність своєї Рідної Церкви та покласти твердий фундамент для її дальшого розвитку в Україні, та й в діяспорі, куди доля закинула її вірних.

Ворог знищив нашу Церкву на рідних землях. Але подвиг творців Першого Всеукраїнського Православного Церковного Собору в умовах большевицького пекла можна порівняти лише до подвигу першохристиянських мучеників, які проголошуючи свою віру в Воскреслого Христа, на очах поганської юрби, вмирали з Його іменем на своїх устах. Як і перші мученики за віру Христову так і воскресителі Української Автокефальної Православної Церкви знали, що за їх подвиги їх каратимуть і катуватимуть. За свою віру в Христа Спасителя і Його Святу УПЦеркву — майже всі вони, як і Христові Первоапостоли, прийняли мученицьку смерть.

Ми зібralись з Вами щоб сьогодні тут, а завтра в Церкві-Пам'ятнику, спільно, словом і молитвою пригадати та вшанувати їх світлу і вічну пам'ять, а особливо, блаженну пам'ять митрополита-мученика Василя Липківського, Боже Провидіння якого поставило при кермі відродженої УПЦеркви.

ПРИВІТАННЯ

З нагоди відслонення і посвячення пам'ятника Митрополитові Київському і всієї України Василеві Липківському, Діловий комітет побудови пам'ятника одержав десятки письмових листів-привітань. Подаємо деякі з них повністю, опускаючи лише назву Комітету, якому адресовано привітання.

Слава Ісусу Христу!
Рим, дня 4 жовтня 1983

Хвальна Управо!

Спасибі Вам за Ваше запрошення на відкриття і посвячення пам'ятника світлої пам'яті Митрополита Василя Липківського. На жаль не можу приїхати, щоб взяти участь в цій історичній хвилині вислову вдячності і молінь за цю велику постать нашої Української Православної Церкви початку ХХ-го століття. Радію з глибини душі, що великий Митрополит Мученик і ісповідник Василь матиме на вільній землі свій пам'ятник для свідчення і науки перед своїми духовними дітьми і чужинцями у свободному світі про нашу неволю, страдання і змагання за Христову правду на Сході Європи.

Моїми молитвами буду з усіма Вами в цей пам'ятний день посвячення пам'ятника.

Благословення Господнє на Вас!

†Йосиф
Патріарх і Кардинал

Дорогі у Христі!

Уклінно дякую Вам за запрошення бути учасником посвячення пам'ятника св. пам. Митрополиту Липківському, Мученикові за Віру Христову і святу Православну Церкву Українського Народу.

В архівах нашої Митрополії є копії листів тодішньої Консисторії нечисленної Української Православної Церкви в США, що їх нижче підписаний, ще як секретар, писав до Митрополита Липківського з проханням прислати нам єпископа УАПЦ, і теж відповіді і поради Митрополита разом з деякими богослужбовими виданнями і журналом "Церква і життя".

Честь усім Вам, зокрема ж Організації Демократичної Української Молоді, що під Вашим проводом і при Вашій участі здвинула цей величний пам'ятник Великому Митрополиту Мученикові за Божу Правду і за українську з московської неволі визволену Церкву.

Вибачте мені, що в суботу не зможу бути з Вами, але в неділю, як Господь зволить та поблагословить кріпостю, сподіваюсь сослужити в архиєрейській Літургії, яку служитиме Блаженний Владика Мстислав.

З висловом високої пошани і з моліннями та любов'ю у Христі,

Смиренний †Марко
20 жовтня, 1983

У ПРАЦІ, в грі з іншими — формується характер молоді.

Високодостойні Панове!

Дякуючи Господові Богів, благословенні й проводу Блаженнішого Митрополита Мстислава та жертвенній громаді, українська спільнота діждалася реалізації побудови пам'ятника Великому Митрополитові — мученикові Української Автокефальної Православної Церкви Василеві Липківському у вільному світі, на українському клатку землі у Савт Бавнд Брук (США) поруч Церкви-Пам'ятника св. Андрія Первозванного.

Ідея пам'ятника Мит. В. Липківському, яка зародилася на одному з'їзді організації молоді ОДУМ-у США, дійшла до реалізації. Як для молоді, так і для загального громадянства у постаті Великомученика Митрополита Липківського ми бачимо зразкового українського патріота, великого духовного і національного провідника українського народу та мученика за віру й українську націю.

Будівельному Комітетові належить признання за пророблену працю та побажання дальшого успіху до завершення цього доброго діла.

Щастя Вам Боже!

Олексій Пошиваник — голова ЦК ОДУМ-у
22 жовтня 1983 р.

ЖЕРТВУВАЛИ НА РАДІОПРОГРАМУ "МОЛОДА УКРАЇНА" В ТОРОНТО

(м. липень — листопад 1983 р.)

Степан Тимофій	\$60.00
Катерина Щербань	65.00
(з нагоди дня народження)	
Олена Лисик, Ошава	50.00
(у 2-гу річницю бл. п. Данила Завертайла)	
Олена Лисик, Ошава	25.00
Катерина Мусій	50.00
Павло Остапович	50.00
(на програму "Бій під Крутами")	
Козуб — мистецьке стоваришення	30.00
в Торонто	
Марта Савченко	25.00
Леся і Олександр Тимошенки	25.00
(на свіжу могилу бл. п. Катерини Безкровної)	
Антоніна Гуменюк	20.00
(на нев'яучий вінок св. п. Володимира	
Гуменюка)	
Ігор Лисик, Ошава	10.00
(виховник Юн. ОДУМ-у)	

За фінансову підтримку всім щиро дякуємо.

Головна Виховна Рада Старших Виховників ОДУМ-у в Канаді.

**ЧИ даєте Ви нагоду своїм дітям
брати участь у праці ОДУМ-у?**

РІЗДВЯНЕ ПРИВІТАННЯ

Дост. Вільям Дейвіс

Прем'єр провінції Онтаріо

З великим задоволенням я висловлюю мої найтепліші Різдвяні вітання вашим читачам від імени Уряду Онтаріо.

Це є особливий і радісний час року, час, коли люди різноманітних рас, культур і мов по цілому світі з'єднуються в душі любови, ділення, прагнення один до одного з поновленою надією на братні взаємини й доброзичливість поміж усього людства.

Вирішимо ж усі разом, щоб цей дух великодушності й співчуття назавжди витривав у наших серцях і розумі, аби людська родина змогла нарешті досягти загального миру на землі, якого ми прагнемо.

Дозвольте мені також висловити усім вам мою вдячність за ваші руки й серця, які ви так щиро віддавали для зростання й розвитку нашої провінції й нашої країни, і висловити кожному з вас мої найкращі побажання найщасливішого Різдва й найкориснішого Нового Року.

Вільям Дейвіс
Прем'єр Провінції Онтаріо
Грудень 1983 року

N. - J. SPIVAK LTD.

R. R. 1

LONDON, ONTARIO

(PRE-MIX CONCRETE)

ВІТАЄМО З СІМДЕСЯТИП'ЯТИРІЧЧЯМ!

Вітаємо і водночас бажаємо Вам Василю Костянтиновичу Барка доброго здоров'я, довгого віку і дальших творчих успіхів!

Зразу ж після закінчення Другої світової війни Василь Барка своєю модерною поезією зайняв чільне місце серед українських поетів, не тільки перебуваючих за кордоном, а й серед тих, які живуть і творять на Україні.

Народився він 16-го липня 1908 року в селі Солониці, Лубенського повіту, Полтавської губернії в козачій хліборобській родині.

Закінчив Педагогічний технікум. Деякий час учителював на Донбасі. Згодом, після різних конфліктів з владою, переїхав на Північний Кавказ, де скінчив філологічний факультет і аспірантуру, обравши як фах історію західноєвропейських літератур середньовіччя. Захистив дисертацію у Москві на тему: "Стиль Божественної комедії Данте". Читав курс історії середньовічних літератур Західної Європи, на філологічному факультеті.

Писати вірші почав ще на педагогічних курсах.

1930-го року, в Харкові, в Державному видавництві вийшла перша збірка віршів "Шляхи". Два роки пізніше в тому самому видавництві вийшла друга збірка віршів "Цехи".

Тогочасна критика в усьому видно добачала клясову ворожість, тож не дивно, що й Василя Барку проголошено було в "Літературній газеті", в Харкові, "клясовим ворогом в поезії". Поет замовк тоді на цілих десять років. Аж в кінці 1942 року за німців поет надрукував декілька своїх віршів.

Після закінчення Другої світової війни з'явилося чимало творів Василя Барки: збірка поезій "Апостоли" (1946), збірка поезій "Білий світ" (1947), поезія в прозі "Жайворонкові джерела" (1956), збірка поезій "Псалом голубиноного поля", лірика "Океан" (1959), вибрані поезії "Лірник" (1968), строфічний роман "Свідок" — чотири томник (1981), віршована, духовна повість "Судний степ" має незабаром з'явитись.

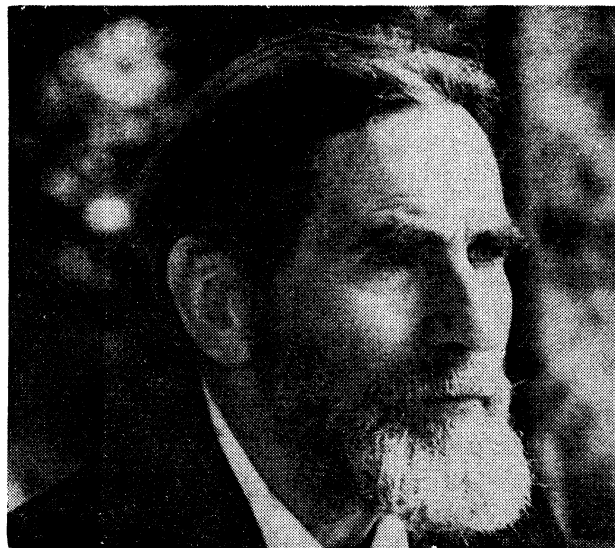
З прозових творів до цього часу з'явилися: "Рай" — роман (1953), есей "Хліборобський Орфей" (1961), есей "Правда Кобзаря" (1961), повість "Жовтий князь" (1962) і друге видання цієї повісти в 1963 році, а в Парижі в 1981 році ця повість з'явилась французькою мовою в перекладі Ольги Яворської, есеї "Вершник неба" перше видання 1965 і друге 1972 р., есеї "Земля садівничих" (1977).

З перекладів В. Барки маємо:

"Апокаліпсис" — надрукований в українському виданні "Біблії", Рим, (1963), "Божественна комедія" Данте (1978), "Король Лір" В. Шекспіра (1969).

В 1980 році була опублікована п'єса "Господар міста".

Чекають на видання роман "С" та п'єса "Т".

Василь Барка

За свій строфічний роман "Свідок" Василь Костянтинович Барка отримав літературну премію імені Т. і О. Антоновичів.

13-го лютого на урочистостях в Українському Інституті Америки при одержанні згаданої премії В. Барка виголосив промову, яка до цього часу не була опублікованою.

Вітаючи нашого відомого поета, белетриста і есеїста з СІМДЕСЯТИП'ЯТИЛІТТЯМ, ми водночас, з його дозволу, пропонуємо нашим читачам згадану промову.

Редакція "Молодої України"

ARMADALE MEAT PRODUCTS LTD.

НАЙКРАЩІ М'ЯСНІ ВИРОБИ
В ТОРОНТІ Й ОКОЛИЦІ
Крамниця при вул. Блур коло Джейн
Власник ІВАН ЛЕХНОВСЬКИЙ

2404 Bloor St. West
Toronto, Ontario M6S 1P9

Tel.: (416) 767-3424

Василь БАРКА

НЕОБХІДНІСТЬ ПОЕЗІЇ

Віддавна серед народних співців, на Кавказі, чули прислів'я: скласти вірш, — мов сходити пішки в сусідній аул; а поему створити, — ніби верхи з'їздити в сусідню країну.

На відміну від цього, виявилось: зложити поему "Свідок", це — помандрувати з самого Кавказу через арену війни — на Захід, і потім, після неї, за океан, на інший континент.

В Нью-Йорку пощастило здійснити мрію про великий строфічний роман, як поему, що відбиває в дзеркалі свого сюжету — загальноукраїнську долю і долю осіб, представничих для подій з апокаліптики ХХ сторіччя.

В атмосфері американського побуту, ніби в енергетичному полі з гігантною напругою особливих силових ліній життєдіяльності, в дивному духовному озоні справжньої свободи для творчості, — спроби: збудувати поему, невдалі в попередній час, були відновлені. Почалася двадцятип'ятирічна праця над нею.

Правдиво сказав поет, з найбільших в ХІХ столітті: завдання поезії полягає в тому, щоб бути поезією.

Так: в її суверенності, в її праві zostавитися тільки собою, криється найбільша можливість її розквіту.

Як легенькими дати розпруження: на великий по-

дих, так для сфери серця — відчутти вплив справжньої поезії: аби жити повнотою свіжих почуттів.

В наш час поезію набагато зневажено і незрідка скалічено несвітлими підказками — в гріховність: від того почала братися плісінню.

Потреба поезії вроджена в істоті: як видно від самого світанку історії людства — з розвитку його творчості.

Тепер замулюється чиста джерельність. Але силу доконечної потреби доводиться чимсь живити! — чим? Замінниками. Назвем їх: порнографія, наркоманство — для підгвинчення настрою, як заміна справжнього окрилення істоти; пошесть содомогоморности; чорні месси з різними адськими культами; оргії на взір діонісійства і сатурналій від старочасности. Цинізм і пошлість розлились, ніби всесвітня повінь.

Самі поети зайшли в провини, з котрих найгірша втрата віри. Звідси чорні наслідки. Без віри поезія схожа на рослину без сонячного освітлення в добрій мірі.

Найвищі взірці світової поезії, як "Парсіфаль", чи "Божественна комедія" і "Втрачений рай" склалися в поривах живучої віри; часом в боротьбі віри з безвір'ям, протибожністю, наприклад "Фавст".

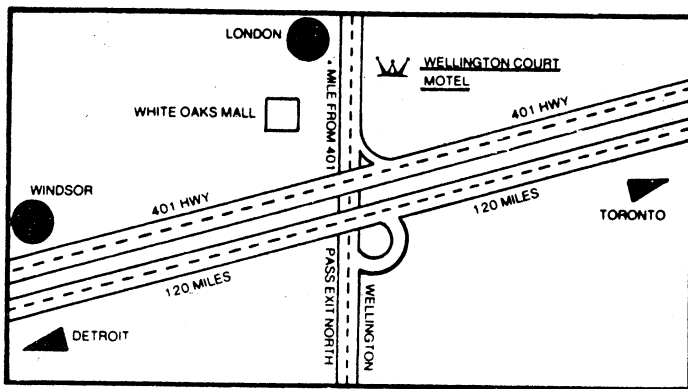
Часто тепер віру людей, в їх релігійному житті, розуміють зовнішньо: як прийняття за правду — чогось, без дограничного випробування, без абсолютного контролю точними методами наукового пізнання. Розуміють — як спосіб довір'я, протилежний аналітиці досліджень.

Але насправді віра, коли розуміти її внутрішній розвиток в душевно-духовному житті, відкриває для дійсного пізнання світ надзвичайних реальностей і силу духовного горіння, неприступних: ні для способу довір'я в звичайній уяві ні для наукової методичности.

Віра, якщо справжня, розвиває недосліджені досі і незбагненні багатства: з чудесних спроможностей, сховані, як вічна скарбність, в нашому естві: безмірно складніша від нашої тілесної природи. Віра — шлях вищого життя душі і спосіб вищого пізнання через нього: в суто особистому досвіді кожного.

Тут діють також особливі здатності душі: інші, ніж ті, що вкорінені в нашу кров, бо через кров душа прив'язана до плоті; інші здатності — вільні від такої прикріплености, і з'єднані з істотою духовно. Можуть витати незалежно і відкривати надфізикальну дійсність.

Простір видимого світу вмщує в собі іншу простірність, нам незнану. Приклад — у Пастернака: "предмет січе предмет". Або: засвітимо свічку між двома дзеркалами, поставленими рівнобіжно, — вони взаємно вмстять ряди повторів по своїй глибині, відображуючи предмет.

WELLINGTON COURT MOTEL

ОЛЕКСІЙ і МАРІЯ МАКАРЕНКО

власники

1078 Wellington Rd. So. off Hwy 401

LONDON, Ont. N6E 1M2 — Phone (519) 681-1050

ДОБРА ОБСЛУГА, ПРИВІТНА
АТМОСФЕРА.

Ісус Христос, по воскресінні, з'явився крізь замкнуті двері — своїм учням.

Найближчий до нас, *внутрішній* простір має, ніби відсвіт на стіні, як означувати умовно, — прообрази подій, що настануть. З глибших вимірностей приходять туди, як відсвіт, а звідти в наш звичайний простір.

Чутливі особи, маючи особливий дар сприйняття, — духовно бачать схований відсвіт, раніш, ніж він наблизиться в нашу дійсність: новою подією.

Тут явища ясновидіння, телепатії, телекінезу та ім споріднені феномени, що дивують сучасну раціоналістичну свідомість.

Можливо, логіка чудесного відчуття там відмінна від нашої, як симфонічна музика від малярства та скульптури.

Звідти, поривами і зусиллями віри, мов з огненними ключами, — розкрито неувимі потужності, приховані над нами і навкруг нас, — і також звільнювано з окову — в нас самих.

Святі люди могли ними творити чуда: особливо часто від першого до четвертого століття нашої ери, ніби по відході сонця довго стоїть яскрава зоря в небосхилі, — так було по відході Христа, в Його вознесінні.

Деякі з наших сучасників кажуть: він був понад дев'ятнадцять років тому, і належить минулому.

Якраз ні! — мов сонце, по заході знов сходить перед нами в світанковий час щодня, — так і Христос завжди з нами: духовно, аж до нового пришествя, скорого.

Головна дійова особа в поемі "Свідок" після відречення від свого духовного світоча не має собі спокою. Мучачись від безвихідности, знов прямує до нього, світанкового, бо без нього немає справжнього життя ні самому, ні всьому народові. Тільки — духовна ніч. Деякі твори святих містять пророчі видива, з'явлені звиш, і найнезвичайніший між ними — "Апокаліпсис", книга Одкровення апостола Йоана Богослова. Там провіщено приліг. ніби з внутріпростірности, з безодні, одержимих біснуватістю істот: теперішні UFO* — тільки дитячі іграшки проти появи дійсних іносвітан, змальованих в "Апокаліпсисі". З'являться вони, демонічні ніби з нуклеарними ракетопаратами і отруйною радіацією. Як допуст кари — на смерть: за остаточну вперту нерозкаяність людей в незліченних гріхах; ворогів Божих; противників відпокути. Читаєм опис — в главі 9, стих другий і далі, — мов велетенської сарани з "колодязя безодні":

2. "... вийшов дим з колодязя, як дим з великої печі; і потемніло сонце і повітря від диму з колодязя.

3. з диму вийшла сарана на землю, і дана була їй влада, яку мають земні скорпіони".

4-5. "сказано було їй... мучити п'ять місяців...".

7. "Виглядом своїм саранча подібна до коней, приготованих на війну; і на головах у неї — ніби вінці, схожі на золоті, лица ж її, як лица людські;
* — невизначені літаючі предмети.

РІЗДВЯНЕ ПОЗДОРОВЛЕННЯ

З нагоди Різдва Христового і Нового 1984-го Року Дирекція Корпорації Оселі "Україна", Лондон, Онтарію, Канада, бажає всім своїм членам, їхнім родинам, членам ОДУМ-у та ТОП-у в Канаді і США кріпкого здоров'я та щасливого Нового Року.

Борис Яремченко — голова
Іван Данильченко — заступник голови
Юрій Лисик — секретар
д-р Юрій Лисик — англomовний секретар
Григорій Неліпа — фінансовий секретар
Микола Ющенко — касир
Василь Розаловський — менеджер
Іван Шевченко — член
Григорій Яремченко — член
Іван Вінничук — член
Володимир Тимошенко — представник
Головної Управи ТОП-у

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Микола Співак — голова
Віктор Педенко — член
Галина Володченко — член

8. і волосся в неї, як волосся в жінок, а зуби в неї, як у левів;

9. на ній броні були, ніби броні залізні, а шум від крил її, як стук від колісниць, коли многість коней біжить на війну;

10. у неї хвости були, як у скорпіонів, і в її хвостах була жала..."

Інша сила — близького роду, прибуває з глибин космічної внутріпростірности, з колодязя її: числом "дві тьми тем", себто два мільйони, ніби кіннота.

17. То — вершники, що "мали на собі броні огненні, гіясинтові і сірчані; голови в коней, як голови левів, із рота їх виходили огонь, дим і сірка.

18. Від цих трьох язв: від огню, диму і сірки, що виходили з рота їх, померла третина людей;

19. бо сила коней містилася в роті їх і в хвостах їх; а хвости їх були подібні до змія, і мали голови, і ними вони шкодили".

Берім пророцтво в духовній справжності, як і всі інші провістя з "Апокаліпсиса"; скажім, про паління Риму, світового володаря.

Передзначено: в кінці світу сонце стемніє, ніби волосся, і місяць — мов скривавиться; всі елементи матер'яльности, розвогнені, згорять; гори і острови зрушаться з місць. Даремно ховатимуться люди в ущелинах та печерах.

По вщачених землетрусах і вулканічних вибухах та дивних змінах погоди — судім, як по ознаках.

Ми — в останній смузі часового ходу: в катастрофу. Але ніхто не знає дати її! Можуть пройти сотні років.

Відомо: станеться Суд; перед кінцем огненної

Your Canadian Armed Forces

Canada has never been a militarily aggressive nation.

Yet when called upon, the men and women volunteers of the Canadian Forces have carried out their tasks with unselfish devotion to duty. In today's Armed Forces the experience and traditions of the past are being used to meet the challenges and demands of the future.

The Canadian Forces are responsible for the surveillance and protection of Canadian territory, the defence of North America through NORAD, the fulfillment of NATO commitments and international peacekeeping roles.

As well as these purely military roles, the Canadian Forces provide assistance in disaster, whether it be flood, forest fire, oil pollution or search and rescue. We construct and maintain roads and build bridges. We continue to play an important part in the development of Canada.

We provide training in over 60 different trades and over 20 classifications. A paid university education is also available to those who qualify.

For more information on careers for young Canadians in the Forces, visit the recruiting centre nearest you or call collect, we're in the yellow pages under recruiting.

THE CANADIAN ARMED FORCES
LES FORCES ARMÉES CANADIENNES

Canada

катастрофи слід знати: дожидають всіх — дві смерті і два воскресіння, — так позначає "Книга Одкровення" улюбленого учня Ісуса Христа, книга, як взірець теургічної поезії: божественно-творчої, однаково, як чудотворні ікони — взірці теургічної образотворчості.

Сказано: перша смерть, це — віддалення душі від тіла; воно повернене в землю, коли душа взята звідси до свого Творця. Там: або зостанеться, в смертній непритомності, ніби снами спить, в його хоронилищі; або, на попередньому розсуді, удостоюється пробудження до свідомого життя: це — перше воскресіння.

На землі, в час грядучого Страшного Суду, всі мертві знов дістають собі тіло, як попереду: це — друге воскресіння. В ньому тіло відразу змінюється — в безсмертя; назавжди — без тліну.

Хто виправдані вірою і трудами в ній, зберуться в новому Єрусалиму — навіки.

Боговорожі і людоненависні приймають осуд: на відділення їх душі і тіла — від Бога, в позасвіт, в тьму безодні, "зовнішню", ніби з окованістю в залізній тісноті, пройнятій огненністю. Це відділення, з його страшними наслідками для існування без зв'язку з Богом, становить другу смерть.

Вирішення Володимира святого: прийняти християнство і охрестити весь народ, — тисяча років тому, — постало зокрема від страху: підпасти під осуд в огонь вічний, і від надії: удостоїтися Царства Христового.

Основна умова: всім серцем прийняти викупну божественну самопожертву Ісуса Христа в розп'ятті — за нас, і жити в повноті світла справжньої віри.

Гріхи нашої душі вкорінюються в кров, бо в ній всяка душа прив'язана до тіла, і немає прощення гріхів, без карі на кров.

З безмежного милосердя Божого, дано нам, безкоштовно, як дар, можливість відпокутуватися найстрашнішою кривавою жертвою, що в розп'ятті на хресті витерпів Син Божий, замість нас всіх: повно здійснюючи правду, незрушний закон і милість небесних розсудів.

Здібність наша: сприйняти пожертву, міряє справжню вартість душі — для небесного життя.

Отцеві — безмірна мука: бачити смертну агонію єдиного сина, однакова: що і мука самої смерті. Вся — з безмежної любови до нас.

Ісус Христос, син Бога — небесний, народився, як для нас висловлено в писаннях Сковороди: предвічно народився, ніби від весняного сонця засвічується райдуга в найчистіших водах хмар: безмежною святістю Духа; Бог істинний від Бога істинного.

Віддаючи Сина на розп'яття: в викуп за нас, Отець співтерплює його жакливі смертні страждання; а ми: чи можемо зостатися безсердно байдужими перед такою страшною самопожертвою якраз за нас? Тут — іспит!

Ми тепер, як відкрив апостол Павло, становимо собою тільки початки майбутніх творінь Божих: для Його сім'ї, — сіяти, як світлина: в Новому Єрусалимі, що сходить з небес.

Ось образ його в "Апокаліпсисі": Город має

П Р И В І Т А Н Н Я

Христос Родився!

Щиросердечні побажання

Радісних Свят Різдва Христового
та

Щасливого Нового Року

I AM PLEASED TO EXTEND
GREETINGS TO ALL UKRAINIANS
IN THE CELEBRATION OF YOUR TRADITIONAL
UKRAINIAN CHRISTMAS

CONGRATULATIONS ON THE SUCCESS OF THE
WORLD CONGRESS OF FREE UKRAINIANS
WHICH WAS RECENTLY HELD IN TORONTO.

I WISH YOU EVERY SUCCESS IN YOUR
PREPARATION FOR THE
MILLENNIUM OF CHRISTIANITY IN UKRAINE
IN 1988

John Roberts
Minister

Employment and Immigration

стіну з самоцвіту — яспису, а сам він з чистого золота, прозорого, як скло. Підвалини — з коштовних каменів. Кожна з дванадцяти брам: велика жемчужина. Храму, сонця і місяця немає, бо Господь Отець і Христос славою божественною освітлюють місто. Згадаємо — з Євангелії: з'явиться знов Христос у славі: вона — ніби блискавка, що спалахнувши з одного краю неба, освітлює і другий. Написано в Старому Заповіті (Книга мудрости сина Сірахова):

"... очі Господа в десять тисяч разів світліші від сонця". До символічного опису небесного міста доберем ключ від значення брам, як суцільних перлин: ключ з переказу про одну пригоду апостола Йоана на острові Патмосі, куди був засланий з наказу імператора Доміціана, після того як стерпів тортури. Випив невшкодно келех найгострішої отрути. Тоді вкинуто в казан з кип'ячою слією, — і вийшов звідти живий. Цезар, вважаючи, що перед ним не смертельник, звелів вислати на пустельний острів Патмос.

Раз, мандруючи там, апостол зауважив як тубільці-погани готуються повести зв'язаних юнаків до болота і зарізати: в жертву демонічному скаженому вовкові, як богові.

Попросив апостол одного з поган провести до болота і обіцяв подарувати жемчужину. Прибувши туди, побачив громадського вовка і звелів демонічнику зникнути з острова назавжди, — звір негайно щез. Тубілець упав до ніг апостола; той підняв його і навчив віри Христової, і сказав: ось жемчужина, що я обіцяв тобі: Правди Євангелії — жемчужині брами Нового Єрусалиму; вхід туди: до світлиць небесних, можливий тільки через християнську істину.

(Закінчення в наступному числі)

Світлана КУЗЬМЕНКО

СЛОВО ПРО КНИЖКУ

Здавна відомо, яку могутню силу має талановите слово, у якій би то формі не було, написане чи виголошене. Талановите слово може спонукувати людей до найшляхетніших поривів і вчинків, як також, на жаль, і до найнегідніших, в залежності від того яку мораль воно проповідує. Відомо, яку силу має талановита пропаганда. Власне на фундаменті такої пропаганди тримаються майже всі тоталітарні, деспотичні режими і тому це якраз під такими режимами, за ґратами, в першу чергу, опиняються мистці слова, що голосять правду, бо талановите слово — найсильніша й найнебезпечніша, з усіх можливих, зброя у боротьбі з ворогом, у боротьбі за щось, чи проти чогось.

Нав'язуючи талановите слово до книжки, я хочу сказати кілька слів про добру книжку — цей неоцінений людський скарб. Добра книжка може бути людині найкращим приятелем: порадником, розрадником, учителем. Всім відомо яке значення має наукова література, але не менш важливе значення має і художня література — література красного письменства. Добра книжка навчає нас життєвої мудрости, з неї ми пізнаємо минуле свого і не свого народу, вона може спонукувати нас до шляхетних учинків, до героїзму, прищеплювати нам відчуття етики і естетики та розуміння їхньої вартості у нашому житті. Добрі книжки відзначаються життєвою правдивістю, мистецьким, не надуманим, висловом. У добрій книжці, переважно, підносяться загально-людські ідеали, моральна краса, краса гармонії природи і людських взаємин. Автори таких книжок стають безсмертними, а їхні твори можуть робити справжні дива. Одним з прикладів такого дива може послужити епізод, який розповідає відомий історик і філософ Плютарх, який жив, як ми знаємо, в 5-му столітті по нар. Христа. Він розповідає: коли Атени після Пелопонезької війни втратили свою могутність, спартанці вирішили зруйнувати місто і перетворити його на пасовисько для овець, а людей обернути на рабів. Затвердивши це рішення, спартанські ватажки зібралися на бенкет. Раптом хтось затуляв пісню з трагедії "Електра", грецького трагіка Еврипіда. У пісні оспівувався жаль дочки за батьком, якого замордували вороги. Пісня була така красна своєю промовистістю, що спартанці, вражені її красою, вирішили, що руйнувати місто, в якому жив такий великий драматург, було б негідною справою. Так Еврипід, уже після своєї смерті врятував рідне місто. Немає значення, навіть, якщо б це була тільки легенда, бо кожна легенда має в собі зерно правди і містить якусь мораль. Прикладів можна б було навести багато.

Письменники з Божою іскрою бувають свого роду пророками, бо вони часто здібні бачити і відчувати те, чого інші не добачають чи не відчують, або й те, чого ще немає але станеться.

Наприклад, батько науково-фантастичного роману Жюль Верн, задовго перед тим, як було створене перше радіо, вигадав телевізю, яку назвав "фонотелефото". Він набагато раніше, ніж брати Райт, побудував свої літаки. Жюль Верн передбачив і хмародери, і підводні човни, і неонове освітлення, і танк, і багато чого іншого, що пізніше насправді винайшли люди. У нашій літературі Володимир Винниченко передбачив багато чого, що стосується нашої теперішньої моралі. Ми часто називаємо пророком Тараса Шевченка. Таких прикладів можна б було навести також багато.

Історія книжки невіддільно зв'язана з історією розвитку людського суспільства, з історією грамотности, науки, літератури, мистецтва, з розвитком техніки і книгодруку. Найстарші культурні народи — асирійці й вавилоняни не знали книжки, хоч і мали своє письмо, яким писали на глиняних табличках покритих воском; стародавні єгиптяни писали на довгих стяжках папірусу, який пізніше зивали у звої; індійці писали на пластинках кори, переважно березової, або на пальмовому листі. Аж у 4-му столітті п. нар. Христа почали писати на аркушах пергаменту, які пізніше зшивали. Так постала перша рукописна книжка. В Європі тільки такі книжки були аж до 15-го століття.

Першою значимою українською книжкою, що вийшла друком, вважають Євангеліє, хоч перед ним уже й були деякі друковані церковні видання. Це Євангеліє мало назву "Учительне Євангеліє Тяпинського". Воно містило рівнобіжно церковно-слов'янський і український тексти та було надруковане мандрівною друкарнею біля 1562 року. Другою важливою українською книжкою, що вийшла друком, була книжка з назвою "Апостол", яка з'явилася у Львові 1576 року. Відтоді в Україні починає ширитися друк книжок. В 1580-1581 роках виходить друком перша на весь слов'янський світ біблія, яку пізніше передрукували в Москві.

Література народу є покажчиком його культури, його духового розвитку. Кожна література окремого народу говорить не тільки до свого народу, але й іншим народам про нього. Всі народи мають свої престижі в світі за своє мистецтво (хіба що за деякими спеціальними винятками де в гру може входити сила): малярство, музику, літературу, а не за їхні звичаї, національні одяги й страви, якими б гарними вони не були. І хоч ці речі також належать до культури кожного народу, народ, який має на меті, хоч якесь своє майбутнє, не може тільки на цьому концентруватися. Цілком певно, що Москва ніколи б не саджала українців за ці речі до тюрем і не засилала їх до концентраційних таборів, а тільки б дивилася на них з позиції вищости.

Рідне слово, зокрема рідне талановите друку-

ване слово — найбільший збудник національної свідомости і той чинник, який підтримує її вогник у яких би тяжких політичних обставинах даний народ не перебував і доки живе у нього рідне слово — його національна свідомість ніколи не згасне.

Щоб українські письменники та й інші мистці могли творити й творчо розвиватися, вони потребують підтримки — і в першу чергу — моральної підтримки. Не знаходячи прихильности і сприятливого ґрунту для розвитку свого таланту серед своїх, вони часто, коли їм трапляються такі можливості, ідуть до чужих, де вони це знаходять. А пізніше ми на них сердимосся і їх лаємо. Одначе, українські письменники-патріоти завжди залишалися зі своїм народом і у найтяжчих його хвилинах, жили між ним і творили для нього.

Українська література мала і має багато талантів, які збагачували і збагачують своєю творчістю скарбницю духової культури нашого народу. Не зважаючи на те, що переважно українським письменникам доводилося і доводиться працювати у дуже несприятливих обставинах, часто — у матеріальних недостатках, серед байдужости чи й навіть повної ігнорації суспільства, все одно, сила їхніх талантів і їхня віра у важливість їхньої праці для свого народу змогла дати нашій літературі багато високомистецьких творів глибоко національного звучання. За прикладами не потрібно палєко шукати. І повторювати такі імена як Шевченко, Леся Українка, Іван Франко, Михайло Коцюбинський, Марко Вовчок, Ольга Кобилянська зайво. А їх довгий ряд тягнеться по Антоненка-Давидовича, до Симоненка, до Ліни Костенко, до багатьох інших

письменників-дисидентів, що за свою нескореність, свою поставу в обороні людських прав, справедливости, за оборону культури нашого народу живуть переслідуваними на волі, і тих, що в ім'я цих ідеалів зріклися всіх почесей, вигідного життя і пішли на заслання, в тюрми і психушки, а це — Микола Руденко, Василь Стус, Ігор Калинець, Іван Світличний і багато-багато інших.

Українські письменники жили і живуть на еміґрації. Не один з них дав нашій літературі дуже вартісні твори, у яких відбито, без цензури влади, життя під Советським режимом та життя нашої еміґрації закордоном, що є також частиною української історії. Цілий ряд творів українських еміґраційних авторів перекладено чужими мовами, які не раз звертали на себе увагу чужинецьких критиків, як от, наприклад, твір Василя Барки "Жовтий князь" про штучний голод в Україні в 1932-1933 роках, перекладений французькою мовою, п'єси Володимира Винниченка, твори Івана Багряного та інших письменників.

Більшість українських еміґраційних письменників об'єднані в Об'єднанні Українських Письменників на Еміґрації "Слово". Приблизно що два роки виходить збірник Об'єднання, також з назвою "Слово". Об'єднання Працівників Дитячої Літератури для Дітей і Молоді, скорочено ОПЛ-ДМ, видає літературу для дітей і молоді. Само собою зрозуміло, — щоб заохотити дитину читати рідну книжку, батьки мусять бути для неї прикладом: самі її читати, її цінити.

З нашою свідомістю значення літератури в житті свого народу і для кожного з нас зокрема — підтримуймо українську книжку!

Віктор МІШАЛОВ

КОРИФЕЙ КОБЗАРСЬКОГО МИСТЕЦТВА

Сорок років тому, помер (за радянськими джерелами в 1943 році) один із найбільш талановитих кобзарів-бандуристів нашого століття — Іван Іович Кучугура-Кучеренко.

Іван Кучеренко народився 7-го липня, 1874 року в слободі Мурафі, Богодухівського повіту (нині Краснокутський район), на Харківщині. У трирічному віці він втратив ліве око і дуже пошкодив праве, чим був приречений на нерадісну долю сліпця. А до того на восьмому році життя він ще й осиротів, так що його життя вже від дитинства склалось настільки тяжким, що, як згадував він потім, був — "трохи душі не загубив".

Буваючи на базарах та ярмарках, Іван не раз чув спів і гру кобзарів, які полонили його душу. Кучеренко твердо вирішив стати кобзарем. Йому порадили піти вчитися кобзарському мистецтву до кобзаря Бідила. Хлопець так і зробив. Пізніше він навчався також у відомого на той час кобзаря Павла Гащенка, який жив у селі Константинівці, Богодухівського повіту.

Кучеренко порівняно швидко оволодів мистецтвом співу та гри на бандурі і незабаром, перевершив свого вчителя. Закінчив свою науку у Гащенка в 1896 р., коли йому було 22 роки.

В 1922 році Кучеренко приймав участь в славнозвісному концертному виступі кобзарів на XII археологічному з'їзді в Харкові, де він був наймолодшим учасником.

Гнат Хоткевич організував і підготовляв даний концертний виступ, і вже з перших днів знайомства з молодим кобзарем, звернув увагу на його небуденні музично-артистичні здібности і, як під час підготовки до концерту, так і після концерту, приділяв йому особливу увагу. Про Івана він потім писав, що — "це була на рідкість здібна натура. Поза його увагою не проходило ніщо, і кожні зносини його з тодішньою інтелігенцією залишали в ньому слід. Музичний талант його не підлягав сумніву."

Знайомство з Хоткевичем не пройшло для Кучеренка безслідно. Багато чого він зумів перей-

няти від цього видатного бандуриста. "Я не вчив його спеціально мого виконання, — писав у своїх спогадах Г. Хоткевич, — але він часто чув як я граю і як людина здібна, переймав самостійно".

Таким способом, під впливом Хоткевича, Кучеренко збагатив свій репертуар вивчаючи і твори не народного походження, як наприклад: "Думу про смерть козака-бандуриста", слова і музику які скомпонував сам Г. Хоткевич.

На жаль, це дуже корисне для Кучеренка спілкування з Г. Хоткевичем було скоро перерване в зв'язку з виїздом останнього на еміграцію після його участі в революційних подіях 1905 року.

В 1906 році на весні, Івана Кучеренка на базарі в Катеринославі (Дніпропетровськ) почув відомий історик і знавець кобзарства професор Дмитро Яворницький. Високе мистецьке виконання кобзаря зробило на професора дуже велике враження. "Мені він видався коштовним діамантом, — згадував потім проф. Яворницький, — який тільки тоді заграє всіма барвами, коли його відшліфує вмільний майстер." Професор Яворницький запросив кобзаря до себе додому і, похваливши його за мистецьке виконання, порадив для ще більшого удосконалення поїхати до Миргорода, де йому в цьому зможе допомогти тамошній художник і досвідчений бандурист — Опанас Сластіон.

Три місяці навчався Кучеренко у Сластіона, а потім повернувся до Катеринославу, щоб подякувати професору за батьківську опіку, та разом і похвалитися своїми успіхами в навчанні.

Д. Яворницький був дуже задоволений успіхами кобзаря а тому він вирішив допомогти організувати в Катеринославі для молодого кобзаря сольний концерт, який пройшов з надзвичайним успіхом і дуже спричинився до піднесення популярності Кучеренка, як особливо талановитого народного спілця.

Попрощався з Д. Яворницьким та подякувавши йому за все, що він зробив для нього, Кучугура-Кучеренко з Катеринославу помандрував до Галичини. Там йому zorganizував концерти Гнат Хоткевич. Крім виступів у Галичині, Кучеренко мав нагоду виступати у Варшаві й по інших містах Польщі. Через два роки він знову повернувся до Катеринослава.

В 1908 році Кучеренко був запрошений навчати гри на бандурі в Київській музичній школі М. Лисенка, де він побув коло двох років. Але для нього, як малозрячого, дана праця була затяжкою і він її по двох роках залишив, переключившись на концертування, де почував себе цілковито у своїй стихії. Проте його праця в інституті не пройшла марно, бо залишила слід в історії української музики. Адже деякі його курсанти пізніше вступили в склад "Кобзарського Хору", організованим В. Ємцем у Києві в 1918 році, який пізніше став Першою Капелею Бандуристів на Україні.

Варто тут згадати, що Кучеренко брав активну участь у створенні й Полтавської Капелі Бандуристів. Як пише в своїх спогадах Йосип Панасенко — "Під час приїзду до Полтави він (Кучеренко) завжди зупинявся у Селянському будинкові. У цьому ж будинкові мав кімнату для спі-

Борис ОЛЕКСАНДРІВ

**

Ні, весь я не умру...
Горацій

Найгірше — це загинути безслідно.
От жив... помер... у яму... і кінець.
Прожив свій вік солідно чи негідно —
Він все одно згаса, мов каганець.

І байдуже — самотньо чи з почотом,
В квітках чи так в останню вийдеш путь.
Все промине. Майне коловоротом
І хуртовини слід твій заметуть...

Але коли зорею вогневою
Ти проіскрив життя своє земне,
Коли твій голос чуйною луною
Торкав серця — то він не промине.

Він перейде років глухі загати,
Минулих днів понуро-чорну тіль,
Щоб знов і знов дзвеніти і звучати
Крізь вітровійну сизу далечинь.

Найгірше — це загинути безслідно,
Ввійти у глину, вогку і руду...
Але в житті життя відбивши гідно,
Ти не помреш — вернешся по сліду!

29. III. 1970

ванок Полтавський Український Національний Хор. Співаки хору надзвичайно цікавилися грою кобзаря Кучеренка і часто приходили до нього в кімнату порозмовляти та ближче ознайомитися з бандурою. І от тут слово по слову виникла думка створити студію гри на бандурі з якої ото і виросла капеля бандуристів. Поміг у цій справі Кучугура-Кучеренко, який охоче давав кожному лекції гри."

Грав Кучеренко на бандурі віртуозно, а до того мав гарний баритоновий голос. Публіка слухала його з великим задоволенням, і як писав Г. Хоткевич, то за життя кобзаря Пархоменка "Кучеренко ще так не висувався, у всякім разі ділив лаври зі своїм чернігівським суперником, але як Пархоменка не стало, — Кучеренко залишився самим славетним бандуристом."

Як педагог і артист Кучеренко залишив помітний слід на багатьох з бандуристів, які тільки що почали свою мистецьку діяльність. У своїх спогадах Василь Ємець писав, що Кучугура-Кучеренко мав найбільший вплив на нього. Ще з дитячих років він у великій мірі завдячував Кучеренкові за своє захоплення бандурою. Кучеренко мав великий вплив на оформлення світогляду й національного почуття молодого юнака, адже вони жили лише 7 кілометрів один від одного, й часто заходили один до одного в гості. Вплив Кучугури на В. Ємця можна помітити по репер-

туарі. Від Кучеренка, Ємець згадує, що аж 5 дум перейняв.

Великою подією в житті Кучугури-Кучеренка була поїздка в 1913 році до Петербургу. Тут він пробув два з половиною місяці, брав участь у 40 концертах, які відбувалися у вищих і середніх учбових закладах. Після Петербургу, на запрошення товариства "Кобзар" Іван Кучеренко виступав також у Москві, в етнографічному концерті та на вечорі організованому Музично-історичним товариством.

До дуже успішних, належать також і його концертні виступи восени 1915 році в Харкові, в залах Публічної бібліотеки та Земського Зібрання.

В своєму кобзарському репертуарі Іван Кучеренко мав 6 дум: "Олексій Попович", "Бідна вдова і три сини", "Плач Невільників на турецькій каторзі", "Хмельницький і Барабаш", "Смерть Богдана Хмельницького" і "Смерть Козака-Бандуриста". Тексти деяких цих дум ("Хмельницький і Барабаш", та "Смерть Хмельницького") він вивчив по книжних записах, а музичний супровід до них частково скомпонував сам. Дума про "Смерть Козака-Бандуриста", слова і музика Г. Хоткевича, він перейняв від самого автора, а думу "Плач Невільників" Кучеренко вивчив у О. Сластіона. Дві перші думи — "Олексій Попович" і "Про бідну вдову" Кучеренко мабуть вивчив у Павла Гащенка або у Кобзаря Бідила, хоч можна сподіватись, що на Кучеренка могло вплинути виконання цих дум Хоткевича й Сластіона.

В пісенному його репертуарі, поряд з народними піснями, були теж пісні літературного походження, як також і пісні створені ним самим, як наприклад "На високій дуже кручі".

"Все те, — писав Ф. Колесса — як і значний ступінь інтелігентности, придбаної через зносини з освіченими людьми, каже нам вбачати в Кучеренку новітний тип кобзаря, в якого народна традиція змішана з найсвіжішими культурними впливами, вже не виявляє бажаної чистоти. Співаючи думи, Кучеренко подекуди розвиває протяжну мелодію на шкоду речитативи, співає справді концертно і часто виступає на концертах по більших містах, але власне через те для етнографа він менш інтересний".

Г. Хоткевич також відмічав, що йому .. "не подобалось що Кучеренко втратив справжньо народний стиль виконання української пісні."

В після-революційні часи Іван Кучугура-Кучеренко був особливо посилив свою концертну діяльність. Влада на початку приймала Кучеренка поблагливо. В 1921 році в повітовому центрі Богородухів було урочисто відзначено 25-річчя творчої праці кобзаря, а в 1925 році його, за великі заслуги в розвитку кобзарського мистецтва, було надано звання народного артиста УСРР.

Але отримавши почесне звання, Кучеренко вже в концертах не виступав та взагалі замовк. Що сталося? — про це докладно довідатись тяжко. Десь у 1928 році його зарахували до числа неблагонадійних, а тому він більше не міг виступати. В періоді між роками 1931-1933 Кучеренко був арештований і люто тортурований та заморожений у в'язниці колишнього повітвого міста Богородухів.

Згадки про Кучеренка раптом зникли з письмових джерел, які описували історію кобзарства на Україні. В 1939 році на з'їзді кобзарів у Києві він не був присутній, і навіть в статтях про розвиток "Радянського Кобзарства", які друкувалися наприкінці 50-их і початку 60-тих роках згадки про вклад Кучеренка в розвиток і поширення кобзарства немає. Тут цікаво згадати, що в списку українських артистів, які одержали звання народного артиста його ім'я і сьогодні відсутнє.

Лише в 60-тих роках виявилась потреба "реабілітувати" постать цієї людини, щоби виповнити порожнечу в історії українського кобзарства. Появилися окремі статті й спогади про цього видатного кобзаря, а дату смерті, яка була невідомою подали як — 1943 р. — щоб читач думав, що кобзар помер під час німецької окупації.

На жаль наша громадськість ще не відзначила пам'яті цього видатного кобзаря, який зробив для свого народу так багато корисної праці, незважаючи на те, що він з раннього дитинства став сліпцем і сиротою. Він дійсно заслужив на щире подяку і глибоку повагу за його вклад у розвиток кобзарського мистецтва та популяризації дум і пісень серед народу:

Сідней, серпень, 1983 р

СВЯТОЧНЕ ПОЗДОРОВЛЕННЯ

З Празником Різдва Христового і Новим Роком Секретаріят Світового Конгресу Вільних Українців і його Президія вітають Український Нарід на Рідних Землях та у вільному світі, Ієрархів, духовенство й пасторат Українських Церкв, незалежних борців-патріотів в Україні, гроводи Українських громадських надбудов, їхні складові Організації й членство —

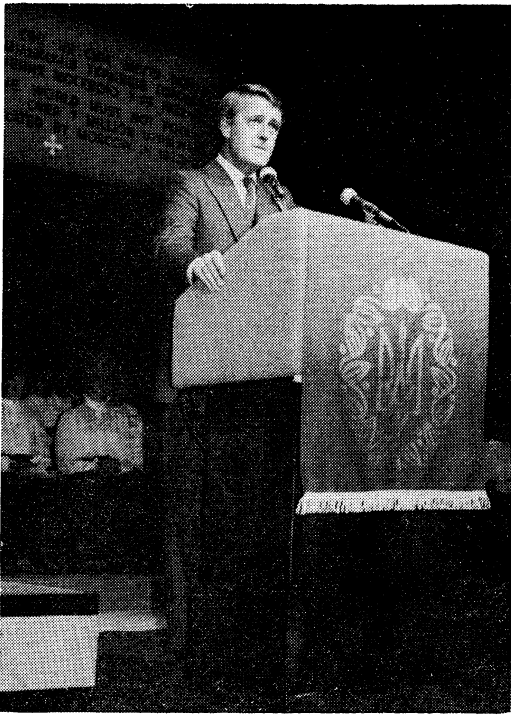
Радісним привітом —

"ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ!"

та сердечним побажанням —

ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ!

Президія Секретаріату СКВУ

Провідник Консервативної партії Браєн Малруні промовляє на 4-ому Світовому Конгресі Вільних Українців в Мейпл Ліф Гарденс в Торонті.

Неділя 4-го грудня, 1983 р.
Фото Ів. Корця

МАЛРУНІ ОГОЛОШУЄ УПОВНОВАЖЕННЯ КЛАРКА НА УКРАЇНСЬКОМУ КОНГРЕСІ

Лідер Консервативної партії Браєн Малруні заявив у Торонті у промові до 8000 українців, які його привітали гучними вигуками, що високоповажаному Джоу Кларку, бувшому прем'єр-міністру і лідеру Прогресивно-Консервативної партії, доручено ґрунтовно дослідити питання регулювання зброї і роззброєння.

У зверненні до 4-го Світового Конгресу Вільних Українців в пам'ять голоду на Україні у 1932-33 році, що відбувся в неділю 4-го грудня у залі Мейпл Ліф Гарденс, пан Малруні заявив, що "Консервативний уряд вважав би мир справою першорядної ваги у виконанні наших обов'язків" та що Пан Кларк прийняв на себе відповідальність за це питання "від імені моєї партії і мене особисто".

Пан Малруні додав наступне: "Я визнаю надзвичайну важливість регулювання зброї і роззброєння, від яких залежить доля нашого суспільства. У мене вдома троє дітей і я хочу залишити їм світ вільний від загрози атомової війни".

Вертаючись до почій, у пам'ять яких була відслужена панахида, Пан Малруні сказав, що "голод, який пронісся по Україні у 1933-му році, був свідомо спричинений людьми з наказу та за вказівками Москви, був запроваджений безжалісним режимом з метою утворення нового радянського устрою. Громадяни України не можуть забути злополучного 1933-го року і ніколи його не забудуть".

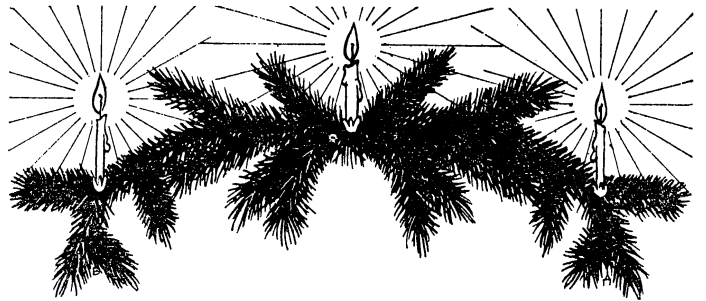
"Ми оплакуємо померлих".

"Ми сповнені жалю за придушеною людською гідністю і знищеним життям".

Промовляючи далі, Пан Малруні згадав ідеї свободи і волі, висловлені бувшим Консервативним прем'єр-міністром, покійним ВШ Джоном Ді-фенбекером, і навів цитати з його Деклярації Прав.

Він сказав: "Я канадець, я вільний канадець, який користується свободою висловлюватися без страху і молитися Богу на свій власний спосіб; мені вільно захищати те, що я вважаю справедливим, і чинити опір тому, що я вважаю неправильним; і мені вільно вибирати тих, які повинні управляти цією країною. Я даю почесну обіцянку оберігати цю спадщину свободи для себе і для людства".

На закінчення Пан Малруні сказав, що "ніхто не розуміє жаху війни і жорстокості людини краще, ніж люди, які несуть на собі рубці та шрами обох. Тому хоч українці і є палкими борцями за свободу, вони завжди прагли і прагнуть справедливого миру".

SIPCO OIL LTD.

HOME COMFORT DIVISION

83 Six Point Road

Toronto, Ontario M8Z 2X3 — Tel. 232-2262

1. Доставляє найкращої якості опалову оливу та дає безкоштовне чищення печей і обслуговування
2. Вкладає і фінансує нові печі ("форпеси")
3. Вкладає прилади до звогчування повітря ("гіюмідифайрс")
4. Все фінансуємо на догідні сплати

— 24-годинна обслуга —

ТЕЛЕФОНУЙТЕ ВЛЕНЬ І ВНОЧІ:
232-2262

Свої рахунки можете платити безкоштовно у Community Trust Co. — 2299 Bloor St. W.

Провадимо також власні бензинові станції під назвою SIPCO. Просимо наших відборців заїжджати до наших SIPCO і наповняти авта бензиною.

В. К. С.

ВЯЧЕСЛАВ СКОМОРОХІВ

Атени, 1969 рік. Європейські першенства легкої атлетики. Біг 400 м з перешкодами. Вячеслав Скоморохів, 29-літній українець, член збірної команди СРСР прориває стрічку і здобуває золоту медаль. Глядачі гураганно оплескують цю перемогу. На жаль, Скоморохів не чує оплесків, не може висказати своє вдовolenня. Він — глухий і німий.

Вячеслав Скоморохів народився 4-го жовтня 1940 р. в місті Старобільське. Змалку цікавився спортом, але не брав участі через фізичні недоліки, соромився насміхання ровесників. Молодим почав працювати в столярні. По праці Вячеслав ішов на спортову площу і слідкував, як змагуни вправляли свої спорти. Слідкував він пильно день у день. Головний тренер цього спортивного середовища, Всеволод Броваренко, зауважив молодого, високого і кремезного (77 кг і 184 см) хлопця. Кілька разів він його заохочував, щоб той перебігся, чи кинув кулею, чи под. Та Скоморохів постійно відмовлявся. Одного дня в 1958 р. Скоморохів повідомив Броваренка, що хотів би спробувати біг на 110 м, з перешкодами, але аж тоді, як усі змагуни розійдуться. Того дня Вячеслав вперше вступив на біжню. Перебіг він цю віддаль за 19,2 сек., що є доволі повільно. Все ж таки Броваренка захопив стиль, яким Скоморохів біг через бар'єри. Броваренко переконав хлопця, що одного дня буде з нього чемпіон! — і взяв його під свою опіку.

Поступ Скоморохова був повільний. За наступні два роки час поправився з 19,2 сек. на 16,9 сек. І не диво, бо Броваренка знання бігу через бар'єри було досить обмежене. Броваренко познайомив молодого змагуна з Євгеном Булачником, спеціалістом і колишнім чемпіоном Європи у бігу через бар'єри. Того літа Вячеслав тренував безупинно. Час його поступово поправився, аж перебіг цю віддаль за 14,4 сек. В наступних 4-ох роках час поправився тільки на одну десяту секунди.

В 1965 р. Булачник переконався, що висліди Вячеслава не поправляються, тому що він глухий. Він не чув наказів на старт змагу і вибігав тоді, як вже всі інші змагуни бігли. Булачник навчив Скомороха реагувати на рух своїх співбігунів. Його час поправився неймовірно. Віддаль тепер перебігав за 13,9 сек. Того ж таки року здобув першенство СРСР в бігу на віддаль 200 м із бар'єрами, чим встановив провідний час у світі. На жаль в тому році вже не було дальших успіхів. Запалення сліпої кишки з операцією перервало бігання. По-операційні комплікації довели до другої операції.

Тої зими головний тренер збірної СРСР прийшов до висновку, що Скоморохів повинен змагатися на віддаль 400 м з бар'єрами. Вячеслав прийняв цю пораду з двох причин: 1) дальша віддаль зменшує важливість реакції при старті змагу і 2) біг на дальшу віддаль має нижчі бар'єри.

Обидві причини відзеркалювали проблеми зі слухом. Щоб виграти біг на коротку віддаль, треба мати швидку реакцію. Глухому це дуже тяжко. Також глуха людина не має такої доброї фізичної координації як особа, що чує. Бігти через нижчі бар'єри зменшує потребу координації.

1966 р. Скоморохів дальше змагався на віддаль 110 м, хоч вже почав серйозно тренувати на дальшу віддаль. На все-європейських змаганнях в 1966 р. здобув 7-ме місце в бігу на 110 м. Тренер покищо не допускав його змагатися на дальшу віддаль.

Наступного року, після винятково вимагаючого тренування Скоморохів встановив третій найліпший час у світі (50, 1 сек.) на віддаль 400 м з бар'єрами. Тренери були захоплені його вислідом. Почалися тренування і старання здобути медалью на Олімпіаді в Мексико у наступному році.

1968 р. Скоморохів здобув першенство на все-советських змаганнях на віддаль 400 м з бар'єрами. Здобувши такий успіх — він вибрався на Олімпіяду. В Мексико, після двох виснажуючих кваліфікаційних бігів Скоморохів попав до фіналу. У фіналі здобув 5-те місце. Його вислід 49,1 сек. був тільки на одну десятку секунди повільніший, ніж вислід змагуна, який здобув срібну медалью. Вислід Скоморохова також установив новий рекорд СРСР. Для глухо-німого змагуна, це неабиякий осяг!

1969 рік був дуже успішний для Скоморохова. Змагався він в Європі і в Америці. Програв тільки одні змагання впродовж цілого року. Виграв у все-советських фіналах, як і в європейських в Атенах, поборюючи змагунів, які попереднього року здобули срібну та бронзову медалью на Олімпіаді. Журнал "Трак енд філд нюз" (Track and Field News) визнав його найліпшим змагуном 1969 року у змагу 400 м з бар'єрами.

Любителі легкої атлетики сподівалися нових успіхів у Скоморохова в 1970 році. На жаль, він їх не вдовольнив. В 1971 р. Скоморохів знов виграв советський чемпіонат. Виглядало, що вже не молодий змагун знов запалився спортом і перемогою. Успіхи на жаль не повторилися. На європейських змаганнях здобув тільки 7-ме місце. Того ж дня він рішив, що це буде його останній рік змагань. І так восени 1971 р. востаннє Вячеслав Скоморохів виступив на біжню і здобув перше місце в змаганнях СРСР проти Німеччини.

Вячеслав Скоморохів є одним з найвидатніших українських змагунів свого часу. Його осяги неймовірні, бо був глухим та німим. Його осяги ще й тому неймовірні, що він почав займатися спортом аж на 18-ім році свого життя. Скоморохів своїми осягами переконав скептиків, що фізичні недоліки можна перебороти настільки, щоб змагатися на рівні найліпших змагунів світу.

В наступному числі — Анатолій Боднарчук.

ГАРНИЙ РІЗДВЯНИЙ ДАРУНОК

ПЛАТІВКА

“ДЗВЕНИ, БАНДУРО!”

АНСАМБЛЮ БАНДУРИСТІВ ІМ. ГНАТА
ХОТКЕВИЧА

філії ОДУМ-у в Торонто
з чудовим українським різноманітним
репертуаром.

ВИКОНАВЦІ:

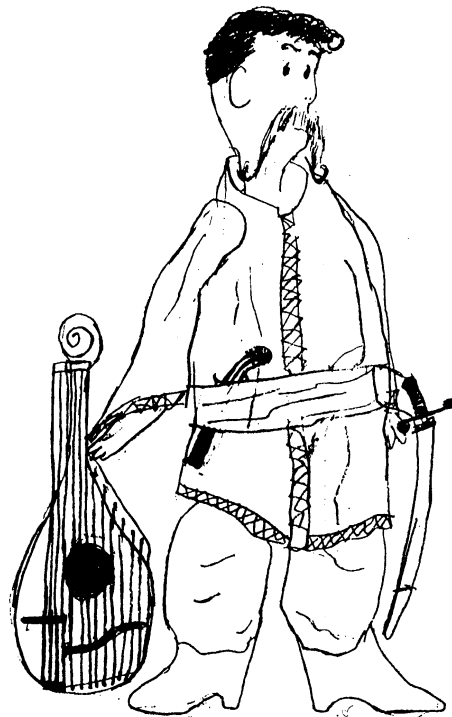
Ансамбль бандуристів ім. Г. Хоткевича,
Юн. ОДУМ-івський хор,
Чоловічий хор “Бурлака”,
Члени дівочого хору “Калина”,
Український Православний хор Катедри
св. Володимира.
Солісти — Іванка Мигаль і Раїса Садова.

Платівку можна замовити, висилаючи оплату
за неї — 8.95 дол.

(на поштову оплату просимо долучити \$2.00)
на адресу:

THE HNAT KHOTKEVYCH BANDURISTS'
ENSEMBLE --

12 Minstrel Dr.
Toronto, Ont. M8Y 3G4, Canada

Бандурист. Малюнок Юрія Павлюка (11 р.) з Ошави
учасника 4-го кобзарського табору на оселі “Україна”.
Серпень 1983 р.

УСІХ ЩИРО ЗАПРОШУЄМО НА

ВЕСЕЛІ ВЕЧЕРНИЦІ

ТАНЦЮВАЛЬНОГО АНСАМБЛЮ ОДУМ У ТОРОНТО

“ВЕСНЯНКА”

з концертною програмою

які відбудуться

4-го лютого 1984 року

Початок 7.00 год. вечора

В Українському Культурному Центрі при 83 Christie St.

смачний буфет — оркестра “НОВА ХВИЛЯ”

ЧЕТВЕРТИЙ КОБЗАРСЬКИЙ ТАБІР ОДУМ-У НА ОСЕЛІ "УКРАЇНА"

Лондон, Онтаріо, від 31-го липня до 13-го серпня 1983 р.

ДУМКИ УЧАСНИКІВ ПРО ТАБІР:

Мені дуже сподобався кобзарський табір цього року. Я познайомилася з багатьма дівчатами й хлопцями, які приїхали сюди грати на бандурі. Комендант Віктор Ліщина, заступник коменданта пані Метулинська, бунчужні Анатолій і Катя Луценко, і всі в команді, були приємні і зробили цей табір дуже веселим. Ми їздили на човниках, грали в відбиванку, теренові гри, мали ватри, забави, і взагалі цікаво проводили час. Страви були смачні і різноманітні. Гра на бандурі була дуже корисна і я багато навчилася. Пан Цюра добре вчив спів. Ми мали цікаві гутірки. Моя вчителька, Надя Гаврилук, мала велику витривалість і добре вчила. Приїду і на другий рік!

Олена Кошарна

На цім таборі можна навчитися грати на бандурі. Після вправ на бандурі можна грати в спортові гри, купатися або плавати на човнах.

Віктор Шрубович

Це вже третій рік, що я прибула на кобзарський табір і мені тут гарно. У нас є дуже цікавий інструктор — Михайло Сердюк. За ці два тижні я навчилася багато нових пісень. Сподіваюся приїхати й на другий рік щоб поширити своє знання кобзарського мистецтва.

Наталя Лебединська

Це є мій перший рік на кобзарському таборі. Тут є дуже приємні дівчата і хлопці. Я дуже люблю грати на бандурі.

Гриць Мачула

Я люблю табір. Їжа є дуже смачна, а виховники дуже гарні. Як збірка, то всі є готові. Найбільше я люблю спання.

Лариса Михаськів

Це мій другий рік на кобзарському таборі у Лондоні і знову мені дуже подобається. Я побачилась зі всіма приятелями і проводжу гарно час. І люблю грати на бандурі. Наш учитель смішний.

Галя Ємець

Я люблю табір. Люблю плавати і їздити на човниках. Спів є дуже цікавий. Найбільше я люблю теренову гру.

Наталка Мінтянська

Пальці болять і голова крутиться, але ми все граємо. Може ми добре грати навчимося. Я хочу приїхати і на другий рік.

Марко Сидорович

Табір є дуже добрий для нас. Їжа смачна. Пісні дуже цікаві. Найбільше я люблю плавати.

Мирося Михаськів

Мені було гарно зустріти моїх старих друзів. Я любила купатися, грати спортові гри і навіть співати. Теренова гра була дуже цікава. Цей табір є найкраща частина моїх літніх вакацій.

Мотя Пошиваник

Цей табір був цікавий. Я навчився краще грати на бандурі. Я тепер знаю чотири пісні. У мене є добра бандура.

Микола Ємець

Відколи кобзарський табір почався на "Україні", я приїжджаю кожного року. Мені здається, що він стає кращий кожного разу. Я мала щастя цього року мати чудового інструктора і милих співучасників в гуртку. Як завжди, я навчилася багато і запізнала нових друзів, з якими я мала багато пригод. Команда тяжко працювала щоб цей табір відбувся успішно і за це ми вдячні. З приємністю я чекатиму щоб побачити всіх знову на другий рік.

Світлана Ліщина

Цього року табір був дуже цікавий. Ми граємо на бандурі п'ять годин на день. Немає часу думати про батьків, бо ми цілий день щось робимо.

Леся Метулинська

Табір є дуже добрий для нас. Багато товаришок. Їжа добра. Ми граємо на бандурі і дуже добре мені іде. Люблю підносити прапори.

Аня Сенцьо

Це є мій перший рік в цьому таборі. Я вже хочу приїхати знов на другий рік. Тут є дуже гарно: є басейн, і сонце, і дівчата! Це перший раз, що я граю на бандурі і не можу дочекатися щоб вміти грати добре!

Роман Пікас

Мені тут дуже подобається. Я вже багато навчилася на бандурі. Ми чудово проводимо час.

Роксана Сидорович

Цей табір є корисний і цікавий. Інструктори добре вчать, але наші пальці болять. Їжа чудова і багато! Спорт є дуже жвавий і організований. Це мій другий рік на цьому таборі і я люблю тут бути між приятелями серед природи.

Олександр Ємець

Це є мій другий рік на кобзарському таборі і дуже мені подобається. Я люблю плавати, їздити на човнах і навіть грати на бандурі, коли на пальцях нема пузирів. Я б хотіла щоб в лімонаду лили менше води.

Тамара Улізько

Це є мій другий кобзарський табір у Лондоні і мені дуже подобається. Ми багато граємо і співаємо, тому багато користуємо. Також в нас є вільний час. Все буду пам'ятати мої дні на таборі.

Христя Стасюк

Це перший рік, що я граю на бандурі. Я навчився багато пісень. Тут дуже добре. Можна й читати книжки і слухати музику. Тут навіть є багато доброї їжі.

Ігор Пікас

Я люблю цей табір, бо ми маємо різне заняття — граємо на бандурі, співаємо, граємо всякі гри і купаємося. Це є мій третій рік на цім таборі і я би хотіла вернутися на другий рік.

Леся Штангрет

Я люблю цей табір, бо ми маємо спорт. Я не люблю грати 5 і пів годин на бандурі. Це є мій перший рік на таборі і я хочу приїхати і на другий рік.

Роксана Василів

Я люблю цей табір, бо я дуже люблю грати на бандурі, також спорт, купатися і їздити на човниках.

Коля Головаш

Щороку кобзарський табір мені подобається більше. Я бачу друзів з минулих таборів і пізнаю нових товаришок і товаришів. Тут я дуже багато вчуся і все мені приємне. Я очікую майбутні кобзарські табори.

Наталка Іваницька

Я б хотіла мати більше відпочинку. Я люблю всі види спорту. Не люблю вставати дуже рано.

Ніна Стайфел

Тут мені дуже подобається. Люблю плавати і люблю всякий спорт. Я багато навчаюся на бандурі. Команда тут дуже приязна і добра.

Юрко Павлюк

Цього року був перший раз, що я прибула на кобзарський табір. Мені тут дуже подобається. Я познайомилася з багатьма дітьми і побачилася з приятелями з далеких місць (Детройт). Моя вчителька Надя Гаврилук мене багато навчила. Вона дуже мила, хоч часто й кричить. Здається, що я знову приїду на наступний рік!

Ліда Вакуловська

Це є мій третій рік тут. Мені тут дуже гарно. Цей табір є дуже корисний.

Леся Іваницька

Це є мій перший рік на кобзарському таборі на "Україні". Мене вчив Михайло Сердюк. Ми всі його слухали і багато від нього навчилися. Я напевно вернуся на другий рік.

Наталка Наливайко

Табір є дуже гарний. Ми граємо на бандурі цілий день, але я люблю.

Я не люблю тут, бо скучаю за домом. Ми граємо на бандурі цілий день.

Анна Ємець

Це мій перший рік на кобзарському таборі й дуже мені подобається. Побачимось на наступний рік.

Петро Решетняк

Це є мій другий рік на таборі. Я дуже тут люблю. Люблю грати на бандурі, співати і спорт. Я заізнала тут багато дівчат і хлопців. Учителі і бунчужні були дуже приємні. Я ще приїду сюди на другий рік.

Ірина Мінтянська

Я любив цей табір, бо тут є добрі інструктори і гарний басейн.

Адам Поляк

Це був мій перший кобзарський табір, але не останній. Мені подобалися теренові гри, ватри та інші заняття. Я познайомилася з багатьма товаришами і хотіла б з ними зустрітись на другий рік.

Надя Дубик

Вже минає мій другий рік на кобзарському таборі на оселі "Україна". Я зустрілася з друзями з минулого року і познайомилася з новими. Інструктори, бунчужні, комендант Віктор Ліщина, пані Метулинська і решта команди робили наш побут веселим і навчальним. Я брала участь у всіх заняттях — теренових грах, плаванні і на човнах, ватрах і забавах. Смачні страви побуджували наш апетит. Я дуже вдячна всій команді цього табору і бажаю всім успіху. І також хочу всіх побачити тут у наступному році.

Катя Кошарна

Цей табір був дуже цікавий і ми навчилися багато.

Стефан Фенканин

Цей табір мені дуже подобається. Я багато навчилася грати на бандурі. Спів цього року є дуже цікавий. Це вже мій другий рік тут.

Дарця Стасюк

Я люблю дітей і люди тут дуже гарні. Я люблю спорт і купання. Табір є чудовий. Їжа дуже смачна

Ніна Василів

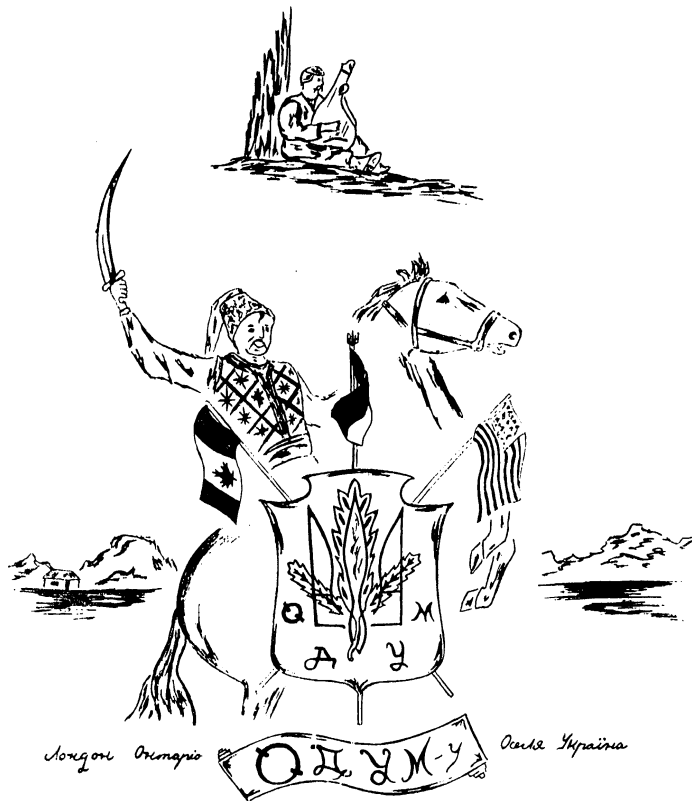
Я люблю цей табір. Люблю їжу і спорт. Найкраще я люблю плавання.

Андрій Передерій

Мені дуже подобався цей кобзарський табір цього року. Я його буду завжди пам'ятати. Я скористала багато за ці два тижні.

Марта Несторович

Кобзарський Табір ^{IV} # 1983р

Обкладинка "таборових вістей" 4-го кобзарського табору. Намалював Андрій Мамчич з Веланд, Онт.

Це мій третій рік на таборі і, здається, останній. Мій інструктор, Михайло Сердюк, був дуже приємний і розказував нам багато цікавого. Команда була терпелива, хоч дуже строга. Я дуже багато навчилася тут цього року.

Оля Корець

Це мій перший рік на таборі. Я спочатку грала в четвертій групі, але потім мене перевели до найстаршої. Ми працювали дуже тяжко, але багато навчилися. Кожного дня ми грали на бандурі, співали і мали гутірки. Я хочу подякувати п. Сердюкові, що так багато нас навчив. Я дуже рада, що приїхала сюди і на другий рік хочу приїхати знову.

Євгенія Лапко

Грати на бандурі 5 і пів годин на день було втомлююче. Я люблю нападати на хлопців, але нам не дозволяли. Було гарно бачити моїх старих друзів і робити збитки, але мені не подобалась кара. Забава і ватра були веселі. Мій учитель був дуже приємний і я хотіла б його побачити знову.

Діяна Ківірак

Це був мій другий рік на цьому таборі і було дуже добре.

Богдан Ємець

Я люблю цілий табір. Трохи люблю грати на бандурі плавати, їздити на човнах, а найбільше люблю сонце.

Тамара Тютюнник

Кобзарський табір цього року був дуже цікавий. Ми вивчили багато пісень. Щодня ми грали на бандурі, мали спорт і співали. Вечорами деколи грали в теренову гру. Якщо не хотілося спати і ми бунтувалися, то діставали кару. Після довгих двох тижнів праці повернуся додому на відпочинок.

Тамара Дрозд

Це був мій перший рік на таборі. Я навчився багато. Я любив басейн, бо він глибокий. Але скучив за домом.

Андрій Шрубович

Це мій третій рік на кобзарському таборі і кожного року гарно. Ми маємо ватри і вчимося гарних пісень. Інструктори, бунчужні і комендант були дуже приємні.

Таня Островська

Це мій другий рік і я цей табір люблю.

Касандра Поляк

Це є мій другий рік на таборі. Люблю бути з моїми подругами, люблю всякий спорт, а найбільше плавати. Я б хотіла, щоб ми могли пізніше лягати спати і щоб можна було їсти в бараках.

Тамара Ткач

Це є мій третій рік на кобзарському таборі. Тут є гарно ходити коло ріки, грати на полі і діставати кари... Кожного року я навчаюся все більше і більше, але цього року я в найвищій групі і маю багато труднощів вивчити всі ті пісні, що нам завдають. Спішу, вже хочу йти над річку.

Анатолій Островський

Тут гарно і я користаю з гри на бандурі. Я зустріла тут багато нових друзів.

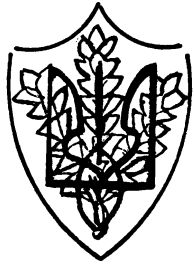
Оленка Ємець

Я люблю цей табір, бо ми все щось робимо і не нудимось. Я трохи люблю грати на бандурі.

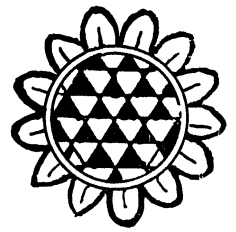
Тара Макарті

Я пробув на оселі "Україна" вже цілий місяць і вже майже набридло, але, коли почався кобзарський табір, я з радістю залишився ще на два тижні. Я маю щодо цього табору і похвалу і нарікання, але, назагал скажу, що тут робиться добра робота! Це є мій четвертий такий табір і я сподіюся бути ще й на п'ятому і шостому і...

Павло Пошиваник

СТОРІНКА ЮНОГО ОДУМУ

Веселих Свят
і
Щасливого Нового Року
всім читачам сторінки
Юного ОДУМ-у.

Христос Родився!
Славно Його!

СВЯТА У МІСЯЦІ ГРУДНІ

7-го День Великомучениці Катерини
День Катерини — це свято дівочої долі.

13-го День Андрія Первозванного
"На цих горах засяє ласка Божа і буде
великий город і Бог збудує багато церков".
(слова апостола Андрія)

14-го День Пророка Наума.
"Прийде Наум — наставить дітей на ум".
(Народне прислів'я)

17-го День Варвари Великомучениці
"Варвара ночі урвала, а дня приточила".
(Народне прислів'я)

18-го День Преподобного Сави

19-го День Святого Миколая
"Варвара снігом постелить, Сава загладить
хуртовиною, а Микола морозом придавить".

25-го День Святого Спиридона
— початок готування до Різдвяних Свят.

Олександр ГРИЩЕНКО

НІЧ ПЕРЕД РІЗДВОМ

(уривок)

— Чи ти знаєш, який сьогодні день? — запитав Сашко, коли я зайшов увечорі до нього.

— Який? Звичайний, — відповів байдуже.
— Трохи холоднуватий. Надворі хурделиця зірвалась і мороз міцнішає.

— Так, кажеш, холодно? — вів далі Сашко.
— Чи не так, як у "Ніч перед Різдвом" за Гоголем? А місяць, не бачив, на небі, чи може чортяка вкрав?

Тоді я зрозумів, чому він запитував про сьогоднішній день:

— Зрозуміло, — відповідаю, — ти про вілію натякаєш?

— Еге ж. І про кутю з медом на покуті, і про узвар. А може, поласуєш трохи кутею?

— Я б оце і від звичайнісінького чаю не відмовився, — відповідаю йому в тон.

— Варюшо, чуєш? — гукнув до другої кімнати. — Пора святковий стіл накривати, колядники вже під вікном.

Варвара Семенівна не забарилась. За якийсь чверть години ми вже сиділи правда, не за святковим, а за звичайним, буденним столом і пили чай з хлібом та ковбасою.

— Ти уявляєш, Варюшо, що зараз на селі діється? Там сьогодні такий чудесний перегук колядників, що здається, ніч би провів надворі й холоду не відчував би. Чи не так, Шурочко? — звернувся до мене.

— А ти ходив колядувати? — допитувався Сашко. — А яких колядок у вас колядують? Допивши склянку, я заспівав:

Пішла слава по всім світі,
По небесному повіті:
Діва Сина породила
Та в ясельця положила.
Сінцем, сінцем притрушає.

Олександр і Варя були в захопленні.
— Чудово! чудово! — вихваляли обоє. А Олександр особливо любив колядки та щедрівки і знав їх велике множество.

Микола КУШНІРЕНКО

"ЩЕДРИК" В АМЕРИЦІ

Щедрик, щедрик, щедрівочка,
Прилетіла ластівочка,
Стала собі щебетати,
Господаря викликати:
Вийди, вийди господарю,
Подивися на кошару,
Там овечки покотились,
А ягнички народились.
В тебе товар весь хороший,
Будеш мати мірку грошей,
Хоч не грошей, то половина.
В тебе жінка чорноброва.
Щедрик, щедрик, щедрівочка,
Прилетіла ластівочка..."

Це слова новорічної щедрівки, що її згармонізував, на основі народної мелодії і слів, визначний диригент і майже геніяльний композитор Микола Леонтович (1877-1921).

В Америку привіз "Щедрика" славний диригент Олександр Кошиць (1875-1944) і тут оригінал Леонтовича виконували різні українські хори. Року 1936 американський диригент П. Вільговський (Peter J. Wilhowsky) почув "Щедрика" на одному українському концерті, захопився цим твором і написав до нього англійський текст під назвою "Carol of the Bells". Цей текст не має нічого спільного з текстом "Щедрика", в ньому говориться про дзвони, "срібні дзвони", як вони співають про Різдво...

Музичний чар "Щедрика" полонив не лише українців, а й чужинців. У різдвяному сезоні лунає через радіо по всій Америці мелодія нашого "Щедрика", але чи нашого? Серед американців він відомий як "Carol of the Bells". Та нехай замість "Щедрика" був би і "Хорал дзвонів", коли б американські слухачі знали, що це українська народна музика в гармонізації українського композитора. Але ніколи і нігде про це не згадується перед публічним виконанням "Carol of the Bells". На нотах у різних виданнях є прізвище М. Леонтовича поруч прізвища автора англійського тексту "Хоралу дзвонів". Про це знають деякі американські диригенти, але маси американських слухачів музики "Щедрика" знають і пам'ятають лише англійську назву мелодії, що не має нічого спільного зі "Щедриком".

Українці можуть бути горді на популярність свого "Щедрика" в Америці, це справжній вклад у музичну культуру Америки. Але наш "Щедрик" у чужих словесних шатах, замість популяризувати українське ім'я, став якимсь напіванонімом, що при його публічному виконанні не згадується імені його творців — українців.

(Народна воля, 14-го січня 1982 р.
Уривок)

Молоді учасники-бандуристи 4-денного курсу гри на бандурі, Андрійко Передерій (Судбурі, Канада) і Тамара Кузик (Трентон, США).

Торонто, 2-го квітня 1983 р.

Фото Ів. Корця

Іван МАНИЛО-ДНІПРЯК

ЯЛИНКА

Ялиночко, ялинко,
Привіт тобі, привіт!
Ми всі співаєм дзвінко
Біля голчатих віт.

Стоїш ти у кімнаті
Весела й чарівна,
Надворі — сніжні шати,
А ти ж — немов весна...

Струнка й зеленобарвна,
Окраса всіх гаїв.
Ти принесла, жадана,
До нас і сміх, і спів.

Ми будем дружньо жити,
У праці молодіть...
Ялиночко сяйновіта,
Привіт тобі, привіт!

ЛИСТИ ДО РЕДАКЦІЇ

Шановна редакціє!

В жовтневому номері Вашого журналу опублікована стаття Світлани Кузьменко про визначного письменника і поета сучасної України, Миколу Руденка, який свідомо, за покликом своєї душі став до нерівного двобою з усім комплексом радянської системи духовного та фізичного знищення.

М. Руденко, який народився і виховувався в роки радянського устрою, зумів знайти в собі ті сили, що поставили його в один ряд з визначними, синами України, які не зважаючи на жорстокий терор КДБ (КГБ) піднесли свій голос на захист українського народу, народу як нації, його історії, культури і вічного джерела — мови.

Дуже зворушливо було читати такі теплі, щирі слова про трагічну долю ще одного безстрашного лицаря, який в своєму вірші говорить про таких як він сам, сильних та незламних духом: "Помру чи житиму, але стовпа із мене не змайструєте довіку".

Такі постаті, як М. Руденко і його тернистий шлях, свідчать про те, що український народ — це невмируща і невичерпна сила і що ніяким системам, ніяким "старшим братам" не вдасться його знищити.

Хочеться запропонувати редакції, якщо це можливо, друкувати більше матеріалів про сьогоднішню Україну, про життя її молоді, визначних людей, стан і розвиток науки, культури, освіти.

Б. Р.

*
**

Погоджуємося що згадана стаття С. Кузьменко про М. Руденка була обдумана, добре опрацьована і повна теплоти до тяжкої долі поета. Згідні теж що в журналі повинно бути більше матеріалів про сьогоднішню Україну. Однак таких матеріалів ми отримуємо мало.

Редакція

Вш. п. Редакторе!

Я завжди з приємністю читаю в Молодій Україні статті д-ра Анатолія Лисого. Він дуже розумна і культурна людина. Його статті є ділові і повчаючі. Однак в листопадовому (327) числі журналу в його статті "Свято в Баунд Бруці" вислів "патлатого" був не на місці.

В. З., Торонто

До редакції "М. Україна"

Вибачаюся, що я автора поставив Св. Караванського, а треба правильно було поставити ім'я автора Яра Славутича за

"Хвала тому, хто красне рідне слово
Леліє в серці чисто і святково
І наче скарб, синам передає".

Дивись "Чорна весна 1933 року," "М. У.", число 321. Грішний каюся.

Щодо пунктуації (нас учили розділові знаки) дороженька "читачка", див. листи до редакції "МУ" число 324, вона є згідно Мих. Ситника "Цвіт папороті" ст. 9 "Молитва" і Яра Славутича видання Едмонтон 1978, ст. 146. Я думаю, що одна помилка була слово *пости*, замість *мости*. А якщо кома де згублена я вибачаюся спершу в редактора "МУ".

Ф. Бойко

25 серпня, 1983 р.

ХРИСТОС НАРОДИВСЯ! СЛАВМО ЙОГО!

Усіх наших шановних і дорогих слухачів
керівництво ОДУМ-івської Радіопередачі

"Молода Україна"

вітає з Великим Святом

Різдва Христового

і

висловлює сердечну подяку

всім особам і установам
за фінансову підтримку протягом минулого року.

Керівник — Петро Родак
Диктори — Валентина Родак,
Леонід і Світлана Ліщина,
Олександр і Віра Харченко

КРЕДИТОВИЙ СОЮЗ

- Має щоденний щадничий план, який дасть найбільший заробіток за ваші вкладені гроші.
- Дає малі і великі особисті і моргеджеві позички, в міру можливостей
- Має життєву асекурацію на заощадження до \$ 2.000 на особисті позички до \$10.000 після вимог КЮМІС.
- Має чеки особисті даром і для подорожуючих та платить 3% на чекові конта.
- Приймає оплати за газ, електрику, телефон і воду.
- Дає різні фінансові поради.
- Дає пашпортові гарантії
- Дає добру, точну, чесну і вчасну обслугу
- Дає добрі кредитові звіти
- 33 роки на службі Рідного Народу
- Вступайте в члени і щадіть ще ніж Вам треба позички, малої чи великої
- Позичайте на догідні сплати і низькі відсотки.

SO-USE CREDIT UNION LTD.

406 Bathurst St.
Toronto, Ont. M5T 2S6
Tel.: 363-3994

BRANCH OFFICE:

2258 Bloor St. West
Toronto, Ont. M6S 1N9
Tel. 763-5575

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "МОЛОДОЇ УКРАЇНИ" ЖЕРТВУВАЛИ:

Зібрано на нев'янучий вінок під час тризни бл. п. Григорія Сніга, Лондон, Онт. \$100.00

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. мами Катерини Безкровної — Оксана і Федір Шевченко, Торонто, Онт. 50.00

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. дружини Марії Іван Передерій, Монтреаль, Кве. 50.00

У першу болючу річницю смерти мого незабутнього мужа, батька і дідуся бл. п. Романа Лібера, в його світлу пам'ять, Лідія Лібер з родиною, Торонто, Онт. 50.00

З нагоди одруження доньки Сузання Борис і Марія Якути, Торонто, Онт. 50.00

Марія Моргун у пам'ять Миколи Моргуна, Джексон, Н. Дж., США 30.00

Ю. Скрипчинський, Торонто, Онт. 30.00

В четверту річницю смерти бл. п. Бориса Олександрова-Грибінського — дружина Світлана Кузьменко-Грибінська, Торонто, Онт. 25.00

Володимир і Маргарита Поясок, Ошава, Онт. 20.00

На нев'янучий вінок бл. п. К. Безкровної о. М. Критюк, добродійка і дочка Марійка, Торонто, Онт. 20.00

Григорій і Наталка Груненко з нагоди одруження доньки панства Жижели, Торонто, Онт. 20.00

Микола Валер, Вестон, Онт. 16.00

І. Дякун, Торонто, Онт. 11.00

Василь Сойко, Монтреаль, Кве. 10.00

Зібрано на нев'янучий вінок під час тризни бл. п. Варвари Кузьменко, Торонто, Онт. Жертвували: Віра Яцута 10.00

На нев'янучий вінок бл. п. пана Котиша 15.00

Пан Юхименко 10.00

Н. і М. Гава 7.00

Загальна збірка в залі 25.00

Ніна Гончаренко, Інгерсол, Онт. 10.00

Пані Киптіло, Лондон, Онт. 10.00

Пан Максимлюк, Оро Стейшен, Онт. 10.00

Василь Руденко, Торонто, Онтарио 10.00

М. Шаблій, Арлінгтон Гайтс, Ілл., США 8.00

С. Глушко, Торонто, Онт. 8.00

Андрій і Віра Ліщина, Торонто, Онт. 8.00

Е. Рудевська, Саскатун, Саск. 8.00

А. Хоменко, Марісвіл, Па. 8.00

В. Корженівський 4.00

С. Божик, Іслінгтон, Онт. 4.00

І. Яценко, Нью Гейвен, Н. Й. 3.00

А. Степовий, Монтреаль, Кве. 3.00

Ол. Міщенко, Ошава, Онт. 3.00

Т. Мироненко, Австралія 3.00

Ф. Бромот, Австралія 2.00

Гр. Дворцовий, Австралія 2.00

В. Сенів, Австралія 2.00

В. Черванів, Австралія 2.00

Ю. Лохвин, Норвал, Онт. 2.00

НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ ПРИЄДНАЛИ:

Т. Мироненко, Австралія 7
В. Родак, Торонто 1

Жертводавцям і прихильникам "Молодої України" щира подяка.

Редакція і адмін. "М. У."

ЖАРТИ

Жінка: (в товаристві приятелів) Прикро становиться, коли подумаю, що вже наближаюся до п'ятдесятки..."
Чоловік: "Заспокійся, кохана, ти вже віддаляєшся від неї".

**МОЛОДЬ – МАЙБУТНЄ
НАЦІЇ!**

Допомагайте молоді

морально й

матеріально.

ОДУМ потребує

Вашої помочі!

INDIAN ROAD CR.
TORONTO, ONT.
P 2E8

318

Ціна 1.25 дол.
в США і Канаді

МОЛОДА УКРАЇНА

If not delivered please return to:

Box 40, Postal Station "M"
TORONTO, ONT., CANADA
M6S 4T2

ВЕЛЬМИШАНОВНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ!

Гляньте на число журналу "Молода Україна" на обкладинці та число поруч Вашої адреси вгорі. Якщо число поруч Вашої адреси є менше від числа журналу, то у Вас є заборгованість.

Адміністратор "Молодої України"

R. CHOLKAN & CO. Ltd.

2190-B Bloor St. W. — Toronto, Ont.

INSURANCE FOR: FIRE, AUTO, LIFE
УСЯКОГО РОДУ АСЕКУРАЦІЇ ВІД ВОГНЮ,
НА АВТА, ВІД КРАДЕЖІ, НА ХАТУ.

Телефонуйте до

ЯРОСЛАВА КОВАЛЯ

Tel.: 763-5666

УКРАЇНСЬКИЙ БРАТСЬКИЙ СОЮЗ

**БРАТСЬКА ЗАПОМОГОВО - ОБЕЗПЕЧЕНЕВА ОРГАНІЗАЦІЯ
В АМЕРИЦІ І КАНАДІ**

що нараховує понад 24 тисячі членів і понад \$9,500.000.00
членського майна.

Український Братський Союз має добірні найновішого типу поліси обезпечення на дожиття і на посмертне для старших і дітей членів. Помагає бідним, хворим і нездібним до праці членам. Помагає своєму українському народові морально і матеріально в його стремлінні визволитися з чужого поневолення і здобути самостійну, соборну, демократичну Україну. Помагає матеріально освітньо-культурним, видавничим, церковним та спортовим справам. Помагає матеріально незаможним, здібним в науці, українським студентам у вищих школах. Видає свій, демократичного напрямку часопис-тижневик "Народня Воля" українською і англійською мовами та англійський журнал для молоді "Форум". Для вигоди своїх членів і всіх українців провадить літню вакаційну оселю "Верховина" з мальовничим розкішним парком, модерно устаткованими кімнатами, купанням у власному природньому озері та купальному басейні, спортом і культурною розвагою в Кетскільських Горах в Ілек Спей, Н. Й.

Головний осідок УБСоюзу:

440 WYOMING AVENUE, SCRANTON, PA., U. S. A.

Телефони: 342-0937 або 347-5649